

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய
கந்த புராணம் - பகுதி 11a

6. தக்ஷ காண்டம் / படலம் 1-10 (1 -
403)

**kantapurANam of kAcciyappa
civAccAriyAr
part 11a /canto 6 taksha kANTam
(verses 1 - 403)
In tamil script, Unicode/utf-8
format**

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr.
Thomas Malten & colleagues of the

Univ. of Koeln, Germany for providing with a transliterated/romanized version of this work and for permissions to release the Tamil script version as part of Project Madurai collections. Our thanks also go to Shaivam.org for the help in the proof-reading of this work in the Tamil Script format.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2008.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation

of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய
கந்த புராணம் - பாகம் 11

6. தகஷ காண்டம்/ படலம் 1- 10 (1 -
403)

1. உபதேசப் படலம் 1 - 32

2. தக்கன்றவஞ்செய்
படலம் 33 - 62

3. தக்கன் மகப்பெறு
படலம் 63 - 128
4. சந்திரசாபப் படலம் 129 - 190
5. உமை கயிலை நீங்கு
படலம் 191 - 242
6. காளிந்திப் படலம் 243 - 262
7. உமை தவம் புரி
படலம் 263 - 292
8. திருமணப் படலம் 293- 348
9. தக்கன் கயிலை செல்
படலம் 348- 370
10. பிரமயாகப் படலம் 371- 403

6. தக்ஷ காண்டம்

1. உபதேசப் படலம் (1- 32)

1 மாயையின் வலியோ னாகி
மான்முத லோரை வென்றே
ஆயிரத் தோரெட் டண்டம்
அரசுசெய் துகநூற் றெட்டுக்
காயம தழிவின் றாகிக்
கடவுளர்க் கலக்கண் செய்த
தீயசூட்சு முதலைச் செற்ற
குமரன்றான் சென்னி
வைப்பாம்.

1

2 உலகினுள் மேல தாகி
ஓங்குபே ரொளியாய்
வான்மேல்
தலைமைய தாகி வைகுஞ்
சத்திய வுலகந் தன்னில்
புலனுணர் முனிவர் தேவர்
புதல்வர்கள் புடையிற்
போற்ற
மலரயன் தனது கோயில்

மன்றில்வீற் றிருந்தான்
அன்றே.

2

3 இருந்திடு காலை வேதா
யாவையும் அளிப்ப மேனாள்
தெரிந்தருள் பதின்ம ராகுஞ்
சீர்கெழு குமரர் தம்முட்
பொருந்திய தக்கன் என்னும்
புந்தியின் மேலோன்
முன்செய்

அருந்தவ நெறியால் ஈதொன்
றையனை வினவ லுற்றான். 3

4 தேவரின் முதல்வ ராகிச்
சிற்குணத் தலைவ ராகி
மூவரில் உயர்ந்தோ ராகி
முடிவிலா ஒருவ ராகி
ஓவற வுயிர்கள் தோறும்
உயிரென வுறைவோ ராகி
மேவினர் தம்மைத் தேற

யென்றான்.

- 5 என்றுதன் மைந்தன் இவ்வாறியம்பலும் மலரோன் கேளா நன்றிது மொழிவன் கேட்டி நாரணன் தானும் யானும் அன்றமர் இயற்றும் எல்லை அழலென எழுந்து வானில் சென்றதோர் சிவனே யார்க்கு மேலவன் தெளிநீ என்றான்.

(1. மாயையின் - மாயை செய்வதில். சூர்முதலை - சூரபன்பமனை.

2. புதல்வர்கள் - உபப்பிரமர்கள். அயன் - பிரமதேவன்.

3. ஐயனை - பிரமதேவனை.

4. சிற்குணம் - தூயகுணம்.

5. அன்று - ஒரு பிரம
கற்பத்தில்.)

5

- 6 தருசெயல் வல்லோன் ஈது
சாற்றலுஞ் செயலோர்
மூன்றின்
இருசெயல் புரியும் நீவிர்
ஏதில ராகப் பின்னர்
ஒருசெயல் புரியும் ஈசன்
உங்களுக் கிறைவ னாகி
வருசெயல் என்னை சிந்தை
மயக்கற வுரைத்தி யென்றான். 6
- 7 தற்புகழ் கருத்தின் மிக்க
தக்கன்ஈ துரைத்த லோடுஞ்
சிற்பரன் நிலைமை
அன்னான் அருளினால்
தெரிந்த வேதாச்
சொற்படு மறைகள் முன்நீ
துகளறக் கற்றுத் தூய

நற்பொருள் தெரிந்த வாறு 7
நன்றுநன் றென்ன நக்கான்.

8 பின்னூற முடிப்பான்
தன்னைப் பிரானெனத்
தேற்றுந் தன்மை
என்னென வுரைத்தி மைந்த
எங்களைச் சுரரை ஏனைத்
துன்னிய வுயிர்கள் தம்மைத்
தொலைவுசெய் திடுவன்
ஈற்றில்
அன்னவர் என்னில் முன்னம்
அளித்தவன் அவனே
அன்றோ. 8

9 அந்தநாள் ஒருவ னாகி
ஆருயிர்த் தொகையைத்
தொன்னாள்
வந்தவா றொடுங்கச் செய்து
மன்னியே மீட்டும் அன்னை

தந்தையாய் உயிர்கட் கேற்ற
தனுமுதல் அளிக்கும் முக்கண்
எந்தைதன் செய்கை முற்றும்
இனையதென் நிசைக்கற்
பாற்றோ.

91

- 10 செங்கண்மால் தன்னை
என்னைத் திண்டிறல்
மொய்ம்பின் நல்கி
அங்கண்மா ஞாலங் காப்பும்
அளிப்பதும் உதவி யாமும்
உங்கள்பால் இருத்து
மென்றெம் முயிருள்நின்
றியற்றா நின்றான்
எங்களால் முடியுஞ் செய்கை 10
யாவதும் இல்லை கண்டாய்.
- 11 உயிருள்நின் றியற்றல் அன்றி
உற்றநஞ் சிந்தை உள்ளும்
இயன்முறை வழாது

காப்போன் இருவிழி யகத்து
மானான்

மயலுறு பொழுதும் எம்பால்
வந்தருள் செய்வன் தானோர்
செயல்புரி கின்றான் போல
எம்மொடு செறிவன் அன்றே.

11

12 எள்ளுறும் எண்ணெய் என்ன
எறிமணி அரவ மென்னக்
கள்ளுறு போது கான்ற
கடியெனச் சலாகை தன்னில்
தள்ளுற அரிய சோதி
தானென உலக மெங்கும்
உள்ளொடு புறமு மாகி
ஒருமையாற் பரவும் அன்றே.

12

13 வேதமே முதலா வுள்ள
வியன்கலை அனைத்துந்
தொன்னாள்

ஓதினான் அவனே எங்கட்
குரைத்திட உணர்ந்தா மன்றே
ஈதுநீ அவற்றிற் காண்டி
யாருமொன் றாகக்
கொண்டாய்
பேதையோ பெரிது மென்னப்
பிதாமகன் இனைய
சொற்றான்.

13

14 அவனிது புகற லோடும்
அருள்மகன் இசைப்பான்
மேலாஞ்
சிவனருள் வேதம் பூதத்
திறத்தையும் உயிர்க ளோடும்
எவரையும் பிர மென்றே
இசைப்பதென் எனது
நெஞ்சங்
கவலுறு கின்ற தெந்தை
கழறுதி கடிதின் என்றான்.

(6. தருசெயல் வல்லோன் -
படைக்கும் தொழிலில்வல்ல
பிரமன்.

7. சொற்படு - சத்தவடிவான.
நாக்கான் - சிரித்தான்.

10. கண்டாய் -
முன்னிலையசை.

11. ஓர்செயல் -
அழித்தலாகிய ஒரு தொழில்.

12. ஒருமையால் - ஒன்றாகி
வியாபித்து. பரவும் -
நிற்பான்.

13. பெரிதும் பேதையோ - நீ
மிகவும் பேதையே.

பிதாமகன் - பிரமன்.

14. பிரமம் - பரம்பொருள்.) 14

15 என்னலுங் கமலத் தண்ண
வியாவருந் தெரிதல் தேற்றா

உன்னரும் பெற்றி ஈதென்
றுணர்தரக் கேட்டி அன்னான்
சொன்னதோர் மறைகள்
தம்மில் துணிபுகேள் இறுதி
யில்லா

முன்னவற் காத லுண்மை 15
ஒழிந்தன முகம னாமால்.

16 ஆதலால் ஈசன் அல்லா
அனைவர்க்கும் உயிர்க்கும்
ஐந்தாம்
பூதமா னவைக்கும் ஏற்றம்
புகலுதல் முகமா னாகும்
ஒதலா மேல தாக
ஒருபொருள் புகழ் வேண்டின்
வேதபா ரகரை அன்றோ
யானென விளம்பு கின்றார்.

16

17 யாதொரு பொருளை யாவர்

இறைஞ்சினும் அதுபோய்
முக்கண்

ஆதியை அடையும் அம்மா
அங்கது போலத் தொல்லை
வேதம துரைக்க நின்ற
வியன்புகழ் அனைத்தும்
மேலாம்

நாதனை அணுகும் எல்லா 17
நதிகளுங் கடல்சென் றென்ன.

18 கேளினி மைந்த வேதக்
கிளையெலாம் இயம்பு கின்ற
சூளுரை சிவனே யெல்லாந்
தோற்றுவித் தளித்து மாற்றி
மீளவுந் தருகின் றானும்
வியனுயிர்க் கருளை நல்கி
ஆளும்நா யகனும் ஆதி
அந்தமி லோனும் என்னும். 18

19 அத்தனும் பகவன் தானும்

அருவமும் உருவு மாகுஞ்
சுத்தனும் உணர்தற்
கொண்ணாச் சோதியு
மியாண்டு மேவுஞ்
சித்தனும் அநாதி தானுந்
தேவர்கள் தேவு மென்று
நித்தனும் உயிர்க்குள் நீங்கா
நிருத்தனும் அவனே
என்னும்.

19

20 மூன்றெனும் உலகந் தன்னில்
முளைத்திடு பொருளை
யெல்லாம்
ஈன்றருள் புரியுந் தாதை
எனுந்திரயம் பகனும்
யார்க்குஞ்
சான்றென நிற்கின் றோனும்
தாணுவும் பரனுந் தன்னைப்
போன்றவர் உயர்ந்தோர்

இல்லாப் புங்கவன் தானும் 201
என்னும்.

21 அண்ணலும் ஏகன் தானும்
அளப்பருங் குணத்தி னானும்
கண்ணனும் அயனுந் தம்மால்
காணிய நில்லான் தானும்
பெண்ணொடாண் அலிய
தென்னும் பெற்றியி லோனும்
யாரும்
எண்ணிய எண்ணி யாங்கே
ஈபவன் தானும் என்னும். 21

22 விதிமுதல் உரைக்க நின்ற
வியனுயிர்த் தொகைகட்
கெல்லாம்
பதியென அருளுந்
தொன்மைப் பசுபதி தானும்
அன்னோர்க்
கதிகனென் றெவருந் தேற

ஆங்கவர் துஞ்ச வெந்த
பொதிதரு பலியும் என்பும்
புனைபவன் தானும் என்னும்.

(15. முகமன் - உபசார

மொழி. 17. இங்கு,

"யாதொரு தெய்வங்

கொண்டீர்

அத்தெய்வமாகி ஆங்கே,

மாதொரு பாகனார்தாம்

வருவர்" எனவரும் சிவஞான

சித்தியார் அடிகளை

ஒப்புநோக்குக. 21. இங்கு,

'எண்ணிய எண்ணியாங்கே

ஈபவன்'

என்பதனோடு, "மனத்திருந்த

கருத்தறிந்து முடிப்பாய்

நீயே" என்ற அப்பர்

சுவாமிகள்

தேவார அடி

ஒப்புநோக்கற்பாலது. 22.

விதி - பிரமன், பலி -

22

சாம்பல்.)

23 ஊன்புகும் எவரை யுந்தன்

ஒண்குணத் தொடுக்கித்

தானே

வான்புக லாகி நின்று மற்றவர்

குணங்க ளுடு

தான்புக லில்லா தோனுந்

தன்னியல் இனைய தென்றே

யான்புக லரிய தேவும்

23

ஈசனும் அவனே என்னும்.

24 அன்றியும் ஒன்று கேண்மோ

அம்புய னாதி யாகி

நின்றவர் தம்மை யெல்லாம்

நீக்கியச் சிவனென் றுள்ள

ஒன்றொரு முதல்வன் தானே

உய்த்திடு முத்தி வேண்டின்
என்றும்அ· தியம்பிற்
றென்னின் யாவரே தேவர் 24
ஆவார்.

25 பரசிவன் உணர்ச்சி யின்றிப்
பல்லுயிர்த் தொகையு
மென்றும்
விரவிய துயர்க்கீ ரெய்தி
வீடுபே றடைதும் என்றல்
உருவமில் விசம்பின்
தோலை உரித்துடுப்
பதற்கொப் பென்றே
பெருமறை இயம்பிற்
றென்னில் பின்னுமோர்
சான்றும் உண்டோ. 25

26 இன்னமும் பலவுண் டன்னாற்
கியம்பிய மறையின்
வாய்மை

அன்னதை எனக்கும் உன்னி
அறையொணா தறைவன்
என்னில்

பன்னெடுங் காலந் தேயும்
பகரினும் உவலா தென்பால்
முன்னமீ துணர்ந்தா யேனும்
மோகமுற் றாய்கொல் ஐயா.

26

27 காரெழில் புரையும் மேனிக்
கண்ணனை என்னைப்
பின்னை

ஆரையும் புகழும் வேதம்
அரன்றனைத் துதித்த
தேபோல்

ஒருரை விளம்பிற் றுண்டோ
உரைத்தது முகமன் என்றே
பேருல கறிய முன்னும்

பின்னரும் விலக்கிற் றன்றே. 27

28 நான்மறை தனிலோர் பாகம்

நாரமார் கடவுட் சென்னி
மேன்மைய தியம்பும் எம்மை
விண்ணவர் தம்மை ஏனைப்
பான்மைகொள் பூதந்
தன்னைப் பல்பொருள்
தனையும் பாதி
தான்மொழிந் திடுமால் ஈது
தவறல உணர்தி தக்கோய். 28

29 நம்மையும் பரமென் றுன்னி
நாதனிற் சிறப்புச் செய்யும்
வெம்மைகொள் நெஞ்சமர்
தீரா விழுமவெந் நிரயம்
வீழ்வர்
தம்மைய· தெடுத்தல் செய்யா
சமமெனப் புகல்கிற் போர்கள்
எம்மையுந் துயர மென்னும்
இருங்கடற் படுப்பர் அன்றே. 29

30 கானுறு புலித்தோ லாடைக்

கண்ணுதற் கடவுட் கன்பர்
ஆனவ ரென்றும் அன்னாற்
கடித்தொழில் புரிந்து வாழும்
வானவ ரென்றும் எம்மை
வழுத்தினர்க் கருள்வோம்
அல்லா

ஏனையர் தம்மைத்
தெவ்வென் றெண்ணியே
இருந்தும் யாமே.

30

31 பதியரன் பாசந் தன்னில்
பட்டுழல் பசுநாம் என்றே
விதியொடு மறைகள் கூறும்
மெய்ம்மையைத் தெளிய
வேண்டின்
இதுவென வுரைப்பன்
யாங்கள் இவ்வர சியற்ற
ஈசன்
அதிர்கழல் அருச்சித் தேத்தும்

ஆலயம் பலவுங் காண்டி.

31

32 அவனருள் பெறாது முத்தி
அடைந்தனர் இல்லை
அல்லால்

அவனருள் இன்றி வாழும்
அமரரும் யாரு மில்லை
அவனருள் எய்தின் எய்தா
அரும்பொருள் இல்லை
ஆணை

அவனல திறைவன் இல்லை
அவனைநீ யடைதி என்றான்.

32 (26. மோகம் - மயக்கம்.

27. என்னை - இங்குப்
பிரமனை, ஆரையும் -
பிறரையும்.

28. நாரம் - கங்கை,
பாதிதான் - பாதி வேதம்தான்.

30. தெவ் - பகைவர்.

32. அவன் - இங்குச் சிவன்,
யாரும் - மற்றைய உலக
வாசிகளும்,
ஆணை - உறுதி.)

32

ஆகத் திருவிருத்தம் - 32

2. தக்கன்றவஞ்செய் படலம் (33 - 62)

33 தந்தை இவ்வகை உரைத்தலுங்
கேட்டுணர் தக்கன்
முந்து வீடுசேர் செறியினை
முன்னலன் முக்கண்
எந்தை யால்அயன் முதலவர்
தம்மினும் யானோற்
றந்த மில்வளம் பெறுவனென்
றுன்னினன் அகத்துள்.

1

34 ஏத வல்வினை உழந்திடும்
ஊழினால் இதனைக்
காத லோடுதனித் தந்தையை
வணங்கிநீ கழறும்
ஆதி தன்னையான் பரமென
அறிந்தனன் அவன்பால்
மாத வத்தினால் பெற்றிட
வேண்டினன் வளனே. 2

35 கணிப்பில் மாதவம் புரிதர
ஓரிடங் கடிதில்
பணித்து நல்குதி விடையென
நான்முகப் பகவன்
இணைப்பி லாததன்
மனத்திடைத் தொல்லைநாள்
எழுந்த
மணிப்பெ ருந்தடத் தேகென
விடுத்தனன் மன்னோ. 3

36 ஈசன் நல்லருள் அன்னதோர்
மானதம் என்னும்
வாச நீர்த்தடம் கோகிலர்
சாரிடை வைகி
வீச கால்மழை ஆதபம்
பனிபட மெலியாய்
பாசம் நீக்குந ராமென
அருந்தவம் பயின்றான்.

4

37 காலை நேர்பெற ஓட்டியே
கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே
தன்னுறு படிவத்
தேலும் அன்பினில் மஞ்சனம்
ஆட்டியே இறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை
செய்தான்.

5

38 சுத்தம் நீடிய தன்னுளம்
ஒருமையில் தொடர

இத்தி றத்தினால் எம்பிராற்
கருச்சனை இயற்றிச்
சித்த மேல் அவன் நாமமும்
விதிமுறை செப்பிப்
பத்து நூறியாண் டருந்தவம்
புரிந்தனன் பழையோன்.

(1. முன்னலன் -

நினைத்தானல்லன். 2.

உ(ன்)னி - நினைத்து.

3. மணிப்பெருந்தடம் - மானச
சரோவம் என்னும் அழகிய
தடாகம்.

5. கால் - பிராணவாயு, கனல் -
மூலாக்கினி.

6. பழையோன் - புராதனனான
தக்கன்.)

6

39 அன்னம் ஊர்திசேய் அன்னமா
தவஞ்செயும் அதனை

முன்னி நல்வளன் உதவுவான்
மூரிவெளடு னேற்றில்
பொன்னின் மால்வரை
வெளடுளியங் கிரிமிசைப்
போந்தால்

என்ன வந்தனன் உமையுடன் 7
எம்மையாள் இறைவன்.

40 வந்த செய்கையைத் தெரிதலும்
விரைந்தெழீஇ மற்றென்
சிந்தை எண்ணமும் முடிந்தன
வால்எனச் செப்பி

உந்து காதலுங் களிப்புமுள்
புக்குநின் றுலவ

எந்தை தன்னடி பரவுவல்
யானென எதிர்ந்தான். 8

41 சென்று கண்ணுதல் அடிமுறை
வணங்கியே சிறப்பித்
தொன்று போலிய ஆயிரந்

துதிமுறை யுரையா
நின்ற காலையில் உன்செயல்
மகிழ்ந்தனம் நினக்கென்
இன்று வேண்டிய தியம்புதி 9
யால்கடி தெனலும்.

42 ஆற்று தற்கரு தோன்மைய
னாகியோன் அமலன்
பேற்றின் வேண்டுவ
கொள்கென இசைத்தலும்
பிறவி
மாற்றும் முத்திய திரந்திலன்
தொல்விதி வழியே
ஏற்ற புந்தியுஞ் சேறலின்
மயங்கியீ திசைப்பான். 10

43 வேறு
நீணி லப்பெரு வைப்பும்
நிகரிலா
வீணை வல்லவர் ஏனையர்

மேவிய

சேணும் மாலயன் ஊரும்

திசையுமென்

ஆணை செல்ல அளித்தருள்

செய்தியால்.

11

44 உன்னை வந்து வழுத்தும்

உயிரெலாம்

என்னை வந்து வழுத்தவும்

யானினி

நின்னை யன்றி நெஞ்சாலும்

பிறர்தமைப்

பின்னை வந்தியாப் பெற்றியும்

ஈதியால்.

12

45 ஆய தேவர் அவுணர்கள்

யாரும்யான்

ஏய செய்கை இயற்றவும்

எற்குநற்

சேயி னோர்களுஞ் சிற்றிடை

மாதரும்

மாய்வில் கொள்கையில்

மல்கவும் நல்குதி.

13

46 ஆதி யாகி அனைத்தையும்

ஈன்றநின்

பாதி யான பராபரை

யான்பெறு

மாத ராக மறையவ னாகிநீ

காத லாகக் கடிமணஞ்

செய்தியால்.

14

47 என்று தக்கன் இயம்பலும்

இங்கிது

நன்று னக்கது நல்கினம்

நன்னெறி

நின்றி யென்னில் நிலைக்குமிச்

சீரெனா

மன்று ளாடிய வானவன்

போயினான்.

(8. பரவுவல் - துதிப்பேன். 9.

கடிது - விரைவில்.

10. நோன்மையனாகியோன் -

இங்குத் தக்கன்.

11. வீணை வல்லவர் -

கந்தருவர்.

13. எற்கு - எனக்கு,

மாய்வுஇல் - இறப்பு இல்லாத.

14. பராபரை - பராசக்தி,

கடிமணம் - திருமணம்.

15. நன்னெறி - சன்மார்க்கம்,

மன்று - சிற்சபை.)

15

48 ஈசன் அவ்வரம் ஈந்தனன்

ஏகலும்

நேச மோடவன் நீர்மையைப்

போற்றியே

தேசின் மிக்க சிறுவிதி

யாரினும்

பேசொ ணாத பெருமகிழ்
வெய்தினான்.

16

49 ஓகை மேயவன் ஒதிம
வூர்திமேல்
ஏகும் ஐயனை எண்ணலும்
அச்செயல்
ஆக மீதுகண் டன்னவன்
மங்கையோர்
பாகன் ஈந்த பரிசுணர்ந்
தானரோ.

17

50 வேறு
பெற்றிடு மதலை யெய்தும்
பேற்றினை அவன்பால்
மேல்வந்
துற்றிடு திறத்தை யெல்லாம்
ஒருங்குற வுணர்வால் நாடித்
தெற்றென உணர்ந்து தக்கன்
சிவனடி உன்னிப் பன்னாள்

நற்றவம் புரிந்த வாறும்
நன்றென உயித்து நக்கான்.

18

51 முப்புர முடிய முன்னாள்
முனிந்தவன் நிலைமை யான
மெய்ப்பொருள் பகர்ந்தேன்
மைந்தன் வீடுபெற் றுய்ய
அன்னான்
இப்பரி சானான் அந்தோ
என்னிளிச் செய்கேன் நிம்பங்
கைப்பது போமோ நாளுங்
கடலமிர் துதவி னாலும்.

19

52 ஆலமார் களத்தோன் தானே
ஆதியென் றுணர்ந்து போந்து
சாலவே இந்நாள் காறுந்
தலையதாந் தவத்துள் தங்கி
ஞாலமேல் என்றும் நீங்கா
நவையொடு பவமும்
பெற்றான்

மேலைநாள் வினைக்கீ டுற்ற
விதியையார் விலக்க வல்லார். 20

53 செய்வதென் இனியான்
என்னாச் சிந்தையின் அவலஞ்
செய்து
மைவளர் தீய புந்தி மைந்தனை
அடைந்து வல்லே
மெய்வகை யாசி கூறி
மேவலும் வெய்ய தக்கன்
இவ்விடை நகர மொன்றை
இயற்றுதி ஐய வென்றான். 21

54 அன்னஅத் தக்கன் கூற
இமைப்பினில் அமைப்பன்
என்றே
கொன்னுறு கமலத் தண்ணல்
குறிப்பொடு கரங்க ளாலே
தன்னகர் என்ன ஒன்று தக்கமா
புரியீ தென்றே

பொன்னகர் நாணுக் கொள்ளப்
புவியிடைப் புரிந்தான்
அன்றே.

22

55 அந்தமா நகரந் தன்னில்
அருந்தவத் தக்கன் சென்று
சிந்தையுள் உவகை பூத்துச்
சேணகர் தன்னுள் ஒன்றும்
இந்தவா றணிய தன்றால்
இணையிதற் கி·தே என்னாத்
தந்தைபால் அன்பு செய்து
தன்பெருங் கோயில் புக்கான்.

23

(16. சிறுவிதி - தக்கன். 17.

ஓதிமம் - அன்னம், ஆகம் -
மனம்.

18. உயிர்த்து - பெருமூச்சு
விடுத்து.

19. நிம்பம் - வேம்பு, கைப்பது

- கசப்பது.

20. ஆதி - முழுமுதற் கடவுள்,
பவம் - பிறவி.

22. கொன்உறு - பெருமை
பொருந்திய,
தக்கமாபுரி - தக்கன் நகரம்,
புவியிடை - பூமியில்.

23. அணியதன்று -
அழகானதன்று.)

23

56 தன்பெருங் கோயில் எய்தித்
தவமுனி வரர்வந் தேத்த
மன்பெருந் தன்மை கூறும்
மடங்கலந் தவிசின் உம்பர்
இன்புறு திருவி னோடும்
இனிதுவீற் றிருந்தான் என்ப
பொன்புனை கிரியின் மீது
பொலஞ்சுடர்க் கதிருந்
றென்ன.

24

57 கேசரி அணையின் மீது

கெழீஇயின தக்கன் எண்டோள்
ஈசன்நல் வரம்பெற் றுள்ள
இயற்கையை ஏமஞ் சான்ற
தேசிக னாகும் பொன்போய்ச்
செப்பலுந்* துணுக்க மெய்தி
வாசவன் முதலா வுள்ள
வானவர் யாரும் போந்தார்.
(பா-ம் * துன்ப)

25

58 வானவர் போந்த பான்மை

வரன்முறை தெரிந்து மற்றைத்
தானவர் குரவ னானோன்
தயித்தியர்க் கிறையைச் சார்ந்து
போனதுன் னவலம் அஞ்சேல்
புரந்தரன் தனக்குத் தக்கன்
ஆனவன் தலைவ னானான்
அன்னவன் சேர்தி என்றான்.

26

59 சேருதி யென்னு மாற்றஞ்

செவிதளிர்ப் பெய்தக் கேளா
ஆரமிர் தருந்தி னான்போல்
அகமுறும் உவகை பொங்க
மேருவின் ஒருசார் வைகும்
வெந்திறல் அவுணா கோமான்
காரென எழுந்து தொல்லைக்
கிளைஞரைக் கலந்து
போந்தான்.

27

60 ஆளரி ஏறு போலும்
அவுணர்கோன் சேற லோடும்
வாளுறு கதிஈடுப்புத் தேளும்
மதியமும் மற்று முள்ள
கோளொடு நாளும் ஏனைக்
குழுவறு கணத்தி னோரும்
நீளிருந் தடந்தேர் மீதும்
மானத்தும் நெறியிற் சென்றார்.

28

61 மங்குல்தோய் விண்ணின்
பாலார் மாதிரங் காவ லோர்கள்

அங்கத நிலயத் துள்ளாஃ
அனையவர் பிறரும் உற்றார்
இங்கியவர் யாருந் தக்கண்
இணையடி வணங்கி ஈசன்
பொங்குபே ரருளின் ஆற்றல்
புகழந்தன ராகி நின்றார்.

29

62 அவ்வகை முளரி அண்ணல்
ஆதியாம் அமரர் தத்தஞ்
செய்வினை யாக வுன்னி
வைகலுஞ் செறிந்து போற்ற
மெய்வகை உணராத் தக்கன்
வியன்மதிக் குடையுங்
கோலும்
எவ்வகை உலகுஞ் செல்ல
இருந்தர சியற்றல் செய்தான்.
(24. பொன்புனைகிரி -
மேருமலை, பெருந்தன்மை
கூறும் -

பெருந்தன்மையினைக்
காட்டும்.

25. ஏமம் - கலக்கம். பொன் -
வியாழன், துணுக்கம் -
நடுக்கம், வாசவன் - இந்திரன்.

26. தானவர் குரவன்
ஆனோன் - சக்கிரன்,
தயித்தியர்க்கு இறை -
அசுராதிபன்.

28. ஆளரிஏறு - நரசிங்கம்,
மானம் - விமானம்.

29. அங்கதநிலையத்துள்ளர் -
பாதலத்தார்.)

30

ஆகத் திருவிருத்தம் - 62

**3. தக்கன் மகப்பெறு படலம் (63 -
128)**

63 ஆங்கவன் தேவி யானாள்
அருந்ததிக் கற்பின் மிக்காள்
வாங்கிய நுசப்பின் நல்லாள்
மறைக்கொடி யெனுநா
மத்தாள்
பூங்கம லத்துப் புத்தேள்
பொன்னடி தன்னில்
வந்தாள்
ஓங்குதொல் லுலகுக்
கெல்லாம் ஒருதனி முதல்வி
யானாள். 1

64 வேறு
சேயிழை அவளொடு
செறிந்து புல்லியே
மீயுயர் கமலமேல்
விரிஞ்சன் காதலன்
மாயிரும் பணிபதி மணிகள்
ஈன்றென

ஆயிர மைந்தரை அருளி
னானரோ. 2

65 அப்பெரு மைந்தர்கள் ஆயி
னோர்க்கெலாம்
முப்புரி நூல்விதி முறையின்
ஆற்றியே
செப்பரு மறைகளின்
திறமும் ஈந்துபின்
இப்பரி சென்றினை
இசைத்தல் மேயினான். 3

66 நல்லதோர் மானதம் நணுகி
நீவிர்கள்
எல்லிரும் ஈசனை எண்ணி
நோற்றிரீஇப்
பல்லுயி ருந்தரும் பரிசு
பெற்றிவண்
செல்லுதி ராலெனச் செப்பி
ஏவினான். 4

67 ஏயின காலையில்
இறைஞ்சி மைந்தர்கள்
போயினர் மானதப்
பொய்கை புக்கனர்
ஆயிடைப் படிந்தனர்
அரனை உன்னியே
மாயிரு நோன்பினை
இயற்றி வைகினார். 5

68 நேரற இன்னணம் நெடிது
நோற்புழி
நாரதன் என்பவன் நண்ணி
ஆயிடை
வாரியுள் ஆற்றவும் வருந்து
கிற்றிரால்
காரியம் யாவது கழறு
வீர்என்றான். 6

69 என்னலும் முனிவகே
ளியாங்கள் **நல்கிடும்

முன்னுற நல்குவான்
முயன்று முக்கணான்
தன்னடி உன்னியே தவத்தை
ஆற்றுதும்
அன்னதும் எந்தைதன்
ஆணையா லென்றார்.
(பா-ம் **நல்கிட.)

7

- 70 அறிந்திடு முனிவரன்
அதனைக் கேட்டலுஞ்
செறிந்திடு கரத்தொடு
செங்கை தாக்குற
எறிந்தனன் நகைத்தனன்
இதுகொல் ஈசனால்
பெறும்பரி சேயெனப்
பின்னுங் கூறினான்.
(1. மறைக்கொடி -
வேதவல்லி.
3. மறைகளின் திறம் -

வேதங்களை ஓதும்
தன்மைகள்.

4. பல்லுயிரும் தரும் பரிசு -
பலவுயிர்களையும்
படைக்கும் தன்மை.)

8

71 ஈசனை யேநினைந்
திறைஞ்சி யேத்தியே
பேசரும் அருந்தவம் பிடித்து
மூவகைப்

பாசம தகல்நெறி படரச்
சிந்தியீர்

ஆசறு படைப்பினுக்
கார்வஞ் செய்திரோ.

9

72 சிறப்புள அருந்தவஞ்
செய்து நீர்இனி

உறப்படு கதிமுறை

உரைப்பக் கேட்டிரால்

பிறப்புள திடருள தன்றிப்

பின்னரும்

இறப்புள ததுநுமக் கினிய
தாசுமோ.

10

73 இன்றுநீர் வெகிய தியற்று
நான்முகன்

தன்றலை ஐந்தினில் ஒன்று
சங்கரன்

பொன்றிகழ் கரங்கொளப்
புகுந்த தீமையும்

நின்றதோர் பழியையும்
நினைக்கி லீர்கொலோ.

11

74 என்னல திறையவாடி

இல்லை யார்க்கும்யான்
முன்னவன் என்றுநான்

முகத்தன் மாலொடு

பன்னெடு நாளமர் பயின்று
சோதிகண்

டன்னம தானதும் அறிந்தி

லீர்கொலோ.

12

75 நேயமெண் ணுற்றென
நிறைந்த கண்ணுதல்
நாயகன் விதித்திட நம்மில்
யாவையும்

ஆயவென் றகந்தையுற்
றமர்வன் அன்னவன்
மாயமென் றுரைத்திடுந்
தளையின் வன்மையால்.

13

76 பற்றொடு முழுதுயிர்
படைக்கும் பான்மையால்
பெற்றிடு பயனெவன்
பெருமை யல்லது
நற்றவ முனிவிர்காள் நன்கி
தென்றொரு
பொற்றளை தம்பதம் பூட்ட
லாகுமோ. 4

14

77 எத்துணை எத்துணை

இன்பம் வேண்டுநர்க்
கத்துணை அலக்கண்வந்
தடையும் ஆங்கது
மெய்த்திறம் நீவிரும்
விதியின் நிற்றிரேல்
கைத்துறு துயரெனுங்
கடலில் சா஠்திரால்.

15

78 அன்றியும் ஈசனை அயர்த்தி
யாமிறை
என்றுளம் உன்னுதிர்
இசைவில் தீவினை
மன்றவு மாற்றுதிர் மயக்கங்
கொள்ளுதிர்
ஒன்றிய பேருணா஠
வொருவிப் போதிரால்.

16

79 வீட்டிடும் இச்செயல் வீடு
சேர்தர
மோட்டுறு நிலைகொடு

முயன்று கூடுதிர்
ஈட்டுறு நன்னெறிக் கியைவ
தொன்றினைக்
காட்டியே இனைத்தெனக்
கழற லாகுமோ.

(9. மூவகைப் பாசம் -
ஆணவம் முதலியவை.

10 உறப்படு -
அடையத்தக்க.

11. வெகியது - பெற
விரும்பியது.

13. நேயமெண்ணுற்றென
நிறைந்த - எள்ளுக்குள்
எண்ணெய்

போல் எங்கும்
நிறைந்த(நேயம்-நெய்,
எண்-எள்), தளை - பாசம்.

14. பொற்றளை -

பொன்விலங்கு.

15. கைத்துறு -
வெறுக்கத்தக்க.)

17

80 அற்றமில் தவம்புரிந் தரிய

வீட்டினைப்

பெற்றவர் அளப்பிலர்

பெறுவ தாகியே

உற்றவர் அளப்பிலர்

உலகில் சிற்சில

மற்றவர் தமதியல் வகுப்பக்

கேண்மினோ.

18

81 சுற்றம தரனடித் தொண்டர்

அல்லது

மற்றிலர் அவனடி மலர்க

ளையலால்

பற்றிலர் சாலவும் இனிய

பண்பினாடு

குற்றம தகன்றதோர்

கொள்கை மேயினார். 19

82 நேசமுற் றடைபவர்
நினைப்பின் நீக்கரும்
ஆசறுத் தருள்பொழி
அறிவின் மேலையோர்
ஈசனைக் குறுகியெஞ்
ஞானறும் வாழ்பவர்
பேசுதற் கரியதோர்
பெருமை எய்தினார். 20

83 ஆதலின அவரென
அவாஇன் றுற்றிடு
மேதகு நெறியுநீஇ வீடு
சேருதிர்
ஏதமில் வெறுக்கைபெற்
றெண்ணந் தீர்ந்திடுந்
தாதைதன் பணியினைத்
தவிர்திர் என்னவே. 21

84 அந்தமில் வீடுபே றடையும்

ஊமுடை

மைந்தர் கள்ஓர்புடை வந்து

தேர்வுறாத்

தந்தைசொல் லினுமது தக்க

தேயெனப்

புந்திகொண் டடிகளை

22

வணங்கிப் போற்றினார்.

85 வேறு

போற்று மைந்த ரைப்பெரும்

புறந்தழீஇ அரன்புகழ்

சாற்றி வீடு வெகுறுந்

தவத்தினோர்கள்

நிலையினைத்

தேற்றி மந்தி ரங்களுஞ்

செயற்கையும் புணர்த்தியே

மாற்றினன் தொல்லுணர்வு

தன்னை மற்றொருண்மை

உதவினான்.

23

86 வேறொ ருண்மை
உதவல்செய்து விதியின்நாடி
வேதநூல்
கூறு கின்ற முறைபுரிந்து
குமரர்யாரும் இன்னணம்
ஈறின் மாத வங்கள்ஆற்றி
எல்லைதீர்ந்த முத்தியில்
சேறி ரென்று
முனிவன்ஒல்லை
சேணெழுந்து போயினான்.

24

87 போகு நார தற்புகழ்ந்து
பொன்னடித் தலத்தின்மேல்
ஓகை யோடு தாழ்ந்துமுன்
உணர்த்துபான்மை
உன்னியே
மோக மாதி யானதீமை
முழுதுமாற்றி மோனிகள்
ஆகி மைந்தர் எவரும்

அங்கண்ஆற்றினார்

அருந்தவம்.

(21. வெறுக்கை - செல்வம்.

22. ஊர்உடை -

ஊழ்வினையினையுடைய,

அடிகளை - நாரதன்

அடிகளை.

23. புறந்தழீஇ - மார்பொடு

தழுவி, ஒரு உண்மை -

ஒப்பற்ற முத்திநிலையின்

உண்மையினை.

24. வேறொருண்டமை -

ஞானநிலை.)

25

88 அருந்த வங்கள்

பலவும்ஆற்றி அவர்கள்வீடு

சேர்தலும்

இருந்த வம்பு ரிந்த தக்கன்

இளைஞர்பெற்றி இன்னமுந்

தெரிந்த தில்லைஎன்று
சிந்தை செய்துபோத
வுணர்வினால்
பொருந்த நோக்க லுற்ற
வட்பு குந்த பான்மை
கண்டனன்.

26

89 மானதத்த டத்தி னூடு
மாற்றருந்த வத்தராய்
மோனமுற்ற சிறுவர் பாலின்
முன்னிவந்து நாரதன்
ஞானமுற்று மோதி
யென்சொல் நவையதென்று
மாற்றியே
மேனிலைக்கண் உய்த்து
மீண்டு விண்படர்ந்து
போயினான்.

27

90 மிக்க மைந்தர் அவன்
உரைத்த விதியினின்று

வீடுபே

றொக்க லோடுமே

யினார்கள் ஒருவரின்றி

எற்கினி

மக்க ளின்றெனத் தெரீஇ

வருத்தமுற்றி ருந்திடுந்

தக்கன் மற்றும் ஆயிரந்

தவச்சிறாரை உதவினான்.

28

91 பெற்ற மைந்தரைத் தழீஇப்

பிறங்குகாமர் மீச்செல

அற்றமில் சிறப்பின் வேதம்

அறிவுறுத்தி ஆதியாம்

நெற்றியங் கணானை

உன்னி நீவிர்யாவும்

நல்குவான்

நற்ற வஞ்செய் தணைதிர்

மாதத்துடத் தில்என்னவே.

29

92 கேட்ட மைந்தர் தாதைதாள்

கெழீஇயதங்கள்
 சென்னியில்
 சூட்டி ஏவல் போற்றிஅன்ன
 தூமலர்த் தடத்திடை
 ஈட்ட மோடு சென்றிருந்
 திருந்தவம் புரிந்தனர்
 காட்டி லுள்ள கயமுனிக்
 கணங்கள்அங் கணுற்றென. 30

93 வேறு

ஆன காலையில் அனைய
 மைந்தர்கள்
 றுன மின்றிநோற் றொழுக
 முன்னரே
 போன நாரதன்
 புணர்ப்பொன் றோர்ந்திடா
 மான தத்தட மருங்கில்
 எய்தினான். 31

94 எய்தி யாவர்நீர் யாரும்

மாதவஞ்

செய்திர் எப்பொருள்

சேர்தல் வெகினீர்

நொய்தில் அன்னது நுவல

வேண்டுமால்

கைத வம்பெறாக் கருத்தி

னீரென.

32

95 தந்தை யாகியோன் தக்கன்

ஆங்கவற்

கந்தி வண்ணனார் அருளும்

பேற்றினால்

வந்த மைந்தரேம் யாங்கண்

மற்றவன்

இந்த வான்தடத் தெம்மை

ஏவினான்.

33

96 தேவ தேவனைச் சிந்தை

யிற்கொடே

ஆவி யோடுடல் அலச

நோற்றிரீஇ

ஓவில் பல்லுயிர் உதவல்

பெற்றிட

ஏவி னானெமை என்று

சொற்றனர்.

(26. போதவுணர்வு -

ஞானவுணர்ச்சி.

27. மோனம் -

மௌனநிலை.

28. மற்றும் - பின்னறும். 30.

கயமுனிக்கணங்கள் -

யானைக்கன்றுகள்.

32. நொய்தில் - விரைவில்,

கைதவம் - வஞ்சனை.

33. அந்திவண்ணனார் -

சிவன்.)

34

97 சொற்ற காலையில் துகளில்

தூயவன்

நற்ற வஞ்செய்வீர் தாதன்
தாளையே
பற்ற தாவுளீர் பயனென்
றுன்னலீர்
குற்றம் யாவரே குறுக
லார்களே.

35

98 நோற்றி யாவையும்
நோக்கிச் செய்வினைப்
பேற்றை எய்துவீர் பிறப்பு
மாய்வது
மாற்று வீரலீர் மயக்கந்
தீர்திரோ
ஏற்றம் என்கொல்நீர்
நீரினும்.

36

99 மேய மாசுதோய்
விழைவின் மெய்யினர்
தூய தோதடந் துறையை
எய்தியுஞ்

சேய சேதகந் திளைத்தல்
போலுமால்
நீயிர் கொண்டதோர்
நிலைமை தானுமே.

37

100 தலைய தாகிய தவந்த
னக்குநீர்
விலைய தாப்பெறும்
விதியின் செய்கையும்
நிலைய தாகுமோ நீடு
நாளொடே
உலக மீதுசீர் உறுவ
தன்றியே.

38

101 போவதும் வருவதும்
பொருமலும் நன்குமின்
றாவதோர் கதியதே
ஆருயிர்க் குறுதியாம்
நீவிரக் கதியினை
நினைகிலீர் இறுதியும்

ஓவரும் பிறவியும்
உம்மைவிட் டகலுமோ. 39

102 சிறுவர்தம் முள்ளமுஞ்
சேயிழை மகளிர்தம்
அறிவுமா லெய்தினோர்
சிந்தையும் ஆனவால்
உறுவதோர் பனுவலும்
உற்றிடும் பெற்றியே
பெறுவதாம் அன்றியே
பின்னரொன் றாகுமோ.

40

103 ஆதலால் உங்களுக்
கருள்செயுந் தன்மையான்
தாதையா கின்றதோர்
தக்கனே எனின்அவன்
பேதையாம் ஈசனால்
பெருவளம் பெற்றவன்
பாததா மரையினில் பரிவுறா
நெறிமையால்.

41

104 ஆங்கவன் மையலோன்

ஆதலால் அவனருள்
நீங்களும் அனையரே
நெறிதருந் தேசிகன்
தீங்கெலாம் நீக்கியே
சிவகதிப் பாற்பட
ஓங்குபேர் அருளொடும்
உணர்த்துவான் அல்லனோ.

(36. ஈகின்றீர் - படைக்கப்
போகின்றீர்.

37. சேதகந்திளைத்தல் -
சேற்றினைப்
பூசிக்கொள்ளுதல்.

39. பொருமலும் -
துன்புறுதலும், நன்கும் -
இன்படைதலும்.

41. பரிவுஉறா - அன்பு
பொருந்தாத.

42. ஆங்கவன் - அத்தக்கன்,
நெறி - ஞானமார்க்கம்,
அல்லனோ - அல்லவா.)

42

105 முந்துமா யிரவரும்
முன்பரிப் பொய்கைவாய்த்
தந்தைதன் பணியின்மு
தாதைபோல் நல்கவே
வந்துளார் நோற்றுழி
மயலறத் தேற்றியே
அந்தமா நெறிநினை
அரியவீ டருளினாம்.

43

106 என்னலும் நாரதன்
எழில்மலர்த் தாளிணை
சென்னிமேற் சேர்த்தியே
சிறியரேம் உய்யவே
உன்னியீண் டேகிநீர்
உணர்த்துமெய்ந்
நெறியினை

இன்னதென் றுணர்கிலேம்
எமக்கருள் புரிதிரால்.

44

107 என்பவர்க் கருள்புரிந்
தெண்ணிலார் வத்தொடு
நன்பொருட் காட்சியை
நானுமக் குதவியே
வன்புலத் தாறுபோய்
மதிமருண் டின்பமுந்
துன்புமுற் றுழல்பவந்
தொலைவுசெய் திடுவனால். 45

108 ஆதியார் தாளிணை
அருளொடே வழிபடும்
நீதியாம் நீரினார்
நிலைமையாய் நின்றிடும்
பாதநான் கவர்பெறும்
பதமுநான் கதனுளே
ஓதியார் பெறுவதோர்
உயர்பெருங் கதியதே. 46

109 முத்தியென் றிடுவதே
மொழிவதோர் நாமமாம்
அத்திறங் கடவுளர்க்
காயினுந் தெரிவதோ
நித்தன்அன் புறுவதோர்
நெறியராய் இருவினை
ஒத்தபண் போர்களால்
உணரலாம் அல்லதே.

47

110 அந்நிலைக் கண்ணுளார்
ஆதியார் தாளடைந்
தின்னலுக் கிடையதாம்
இப்பெரும் பிறவியுட்
பின்னருந் றிடுகிலர் பேசுதற்
கரியதோர்
நன்னலத் தொடுகெழீஇ
நாளுமின் புறுவரே.

48

111 ஆதலால் நீவிரும்
அந்நெறிப் பாலுநீஇ

மேதைசால் யோகினால்
வீடுசே ருதிரெனா
ஆதியாம் இறைவனூல்
அறையுமுண் மைகளெலாம்
நாதனார் அருளினால் நாரத
னுரைசெய்தான். 49

112 அன்றுநா ரதமுனி
அவரெலாம் அவ்வழி
நின்றிடும் படிநீஇ
நெறிகொள்வா னுலகமேல்
சென்றனன் பின்னரச்
சிறுவரா யிரவரும்
ஒன்றுசிந் தனையினால்
உயர்தவத் தொழுகினார். 50

113 உயர்தவக் கிழமையில்
ஒழுகியே யுற்றுளோர்
மயல்தொலைத் தருள்சிவன்
மன்னுபே ரருளினால்

வியனெறிப் பாலதாம்
வீடுபே ரெய்தினார்
அயன்மகற் கினிமைகூர்
ஆயிரங் குமரரும்.

(43. மூதாதைபோல் -

பிரமனான

பாட்டனைப்போல்.

46. பாதம் நான்கு - சரியை,
கிரியை, யோகம், ஞானம்
என்பன;

பதம் நான்கு - சாலோகம்,
சாமீபம், சாஸூபம்,
சாயுச்சியம்;

ஓதியார் - ஞானமுடையவர்.

47. கடவுளர் - தேவர்.)

51

114 உங்ஙனம் நாரதன் ஓதிய

துணர்வுறா

இங்ஙனம் வீடுபே

றெய்தலுஞ் சிறுவர்கள்
எங்ஙனம் போயினார்
இன்னும்வந் திலரெனா
அங்ஙனஞ் சிறுவிதி
அயருவான் ஆயினான்.

52

115 வேறு

போதத் துணர்வால்
அவர்க்கண்ணுறும் போழ்து
தன்னின்
மேதக்க மைந்தர்
தமைநாரதன் மேவி மேலாம்
ஓதித் திறமுள்ளன கூற
உணர்ந்து நோற்றுத்
தீதற்று வீடு புகுதன்மை
தெரிந்த தன்றே.

53

116 தெரிகின்ற வேலைக்

கிளர்கின்றது சீற்றம் உள்ளம்

பரிகின்ற தாவி
பதைக்கின்றது பையுள்
மாலை
விரிகின்ற தம்மா
வியர்க்கின்றது மேனி
விண்ணின்
றிரிகின் றதுகோள்
இரங்குற்றது ஞால
மெல்லாம்.

54

117 தன்பா லகர்தஞ்
செயல்கண்டு தளர்ந்து
சோரும்
வன்பா லினனா கியதக்கன்
வரத்தை வேண்டும்
என்பாலர் என்பால்
இலதாக்கினன் எண்ண
மிக்கு
நன்பா லுலகத்து

ழல்வானினி நாளு
மென்றான்.

55

118 மேனா ரதன்செய்
புணர்ப்புன்னி வெகுண்டு
தக்கன்
நோனாது சாபம் நுவன்றே
நனிநோற்க மைந்தர்
ஆனாரை நல்கேன்
மகப்பெற்ற தமையு
மென்னா
மானார் தமையே புரியத்தன்
மனம்வ லித்தான்.

56

119 வேறு
இருபதின் மேலும் மூவர்
ஏந்திழை மாரை நல்கிப்
பெருமை கொள்தக்கன்
தன்மன் பிருகுவே மரீசி
யென்போன்

கருணை கொள்பு லத்தியன்
அங்கிராப் புலகன்
வசிட்டன்

திரிவில் அத்திரி தீவேள்வி 571
சீர்ப்பி தராவுக் கீந்தான்.

120 துய்யதோர் சுபுத்தி புத்தி
சுரசையே திருதி துட்டை
செய்யநற் கிரியை கீர்த்தி
சிரத்தையோ டிலச்சை மேதா
மைவிழிக் கத்தி சாந்தை
வபுவைமுன் தருமன்
வேட்டுப்
பொய்தவிர் இருபா னேழு
புதல்வரை அளித்தான்
மன்னோ.

58

121 கேதமில் பிருகு என்பான்
கியாதியைக் கொண்டு

புல்லி

ஏதமில் விதாதாத் தாதா
என்றிரு சிறாரை ஈன்று
சீதள வனசங் கொண்ட
செந்திரு வையுமுன் தந்து
மாதவன் தனக்கு நல்கி
மாதவத் திருந்தோன்
மாதோ.

(54. பையுள்மாலை -
துன்பவரிசை, கோள் -
நவக்கிரகம், இரிதல் - விலகி
ஓடுதல்.

56. மானார்தமை -
பெண்மக்களை.

57. தன்மன் - தருமன், தீ -
அக்கினிதேவன், வேள்வி -
பலி;

இது இங்குக் கிரது

என்பவரை குறிக்கும்
போலும்.

59. செந்திரு - இலக்குமி,
மாதவன் - திருமால்,
மாதவம் - சிறந்த தவம்.)

59

122 தாரணி புகழ்ம ரீசி சம்பூதி
தன்னை வேட்டாங்
கீரிரு பிணாக்கள் ஈந்தான்
இவர்வழிப் பிறந்தார்
பல்லோர்
போரியல் புலத்தை வென்ற
புலத்திய முனிவன்
என்பான்
நாரிசன் னதியை வேட்டு
நன்மகார் பலரைத் தந்தான்.

60

123 அங்கிரா மிருதி என்னும்
ஆயிழை தனைம ணந்து
பங்கமில் அங்கி தீரன்

பரதனாம் மகாரைப் பெற்று
மங்கையர் நால்வர் தம்மை
மகிழ்ந்துடன் அளித்தான்
அன்னார்

தங்குடிப் பிறந்த மேலைத்
தவத்தரும் அளப்பி
லோரால்.

61

124 பெருமைகொள் புலகன்
என்போன் பிருதியைக்
கொண்டு தத்தாத்
திரிதனைப் பயந்தான்
அன்னோன் சீர்வழிக்
கும்பன் போந்தான்
ஒருமைசேர் வசிட்டன்
என்போன் ஊற்சையை
மணஞ்செய் தாங்கோர்
தெரிவையை நல்கி மைந்தர்
எழுவரைச் சிறப்பில்

தந்தான்.

62

125 அத்திரி என்னு மேலோன்

அனசூயை தன்னை

வேட்டுச்

சத்தி நேத்திரனே திங்கள்

சனிசங்க தானன் என்னும்

புத்திரர் தம்மைத் தந்தான்

பொங்குதீச் சுவாவை

வேட்டு

மெய்த்திறல் படைத்த

மைந்தர் மூவரை விரைவொ

டீந்தான்.

63

126 கவிபுகழ் கிரது வானோன்

கமைதனை மணத்திற் கூடி

உவகையின் மூன்று பாலர்

உதவினன் பிதரா என்போன்

கவதையென் றிசைக்க நின்ற

துடியிடை தன்னை வேட்டுத்

தவலருஞ் சிறப்பின் மேனை
தரணிமங் கையரைத்
தந்தான்.

64

127 அந்தநன் மேனை தன்னை
ஆர்வமோ டிமவான்
கொண்டான்
முந்துறு தரணி தன்னை
முறையினால் மேரு வேட்டு
மந்தர கிரியை நல்க மற்றது
நோற்று முக்கண்
எந்தைதன் னிடத்தெஞ்
ஞான்றும் இருந்திடப் பெற்ற
தன்றே.

65

128 விண்ணுயர் மேருப் பின்னர்
வேலையென் பவனை
நல்கித்
தண்ணுறு கடற்கு நல்கச்
சரவணி என்ன ஆங்கோர்

பெண்ணினை அனையன்
பெற்றுப் பெரும்புகழ்ப்
பிராசி னப்பேர்
அண்ணலுக் குதவ
அன்னான் ஈயிரு மகாரைத்
தந்தான். 66
(64. கவி - கவிந்த, தரணி -
பூமி. 65. இமவான் -
மலையரசன், மேரு -
மேருமலை.)

66

ஆகத் திருவிருத்தம் - 128

4. சந்திரசாபப் படலம் (129 - 190)

129 இன்னபல் கிளைகள் மல்க
இருந்திடுந் தக்கன் பின்னர்த்
துன்னிய நாண்மீ னத்துள்

தொகைபெறும் இருபா னேழு
கன்னியர் தம்மை நல்கிக்
கடிமண விதியி னீரால்
தன்னிகர் இல்லாப் பொற்பின்
தண்மதிக் கடவுட் கீந்தான். 1

130 ஈந்தபின் மதியை நோக்கி
யார்க்குமோர் பெற்றித் தாக
வாய்ந்திடும் ஆர்வம் உய்த்து
மருவுதி சிலர்பால் அன்பில்
தோய்ந்தொரு சிலரை
எள்ளிச் சுளிகிற்பாய் அல்லை
என்னா
ஆய்ந்திவை புகன்று தேற்றி
அனையரோ டேகச்
செய்தான். 2

131 ஏகிய கடவுட் டிங்கள்
இலங்கெழில் மானத் தேறி
மாகநீள் நெறியிற் போந்து

மடந்தையர் அவரை

யெல்லாம்

ஓகையால் மேவ வுன்னி

ஓர்பகற் கொருவர் பாலாய்ப்

போகமார் இன்ப மாற்றி

வைகலும் புணர்ச்சி

செய்தான்.

3

132 இன்னணம் புணர்ச்சி போற்றி

ஏகிய திங்கட் புத்தேள்

பன்னியர் அனையர் தம்மில்

பழுதிலா ஆரல் தானும்

பின்னவன் தானும் ஆற்றப்

பேரெழி லுடைய ராக

அன்னவர் திறத்து மேலாம்

ஆர்வமோ டணுக லுற்றான். 4

133 ஏனையர் தம்பால் சேரான்

இருதுவின் வேலை பூத்த

தேனிமிர் சொல்லார் மாட்டுச்

சேருறாக் கணவ ரேபோல்
வானிடை மதியப் புத்தேள்
மறுத்தனன் திரியும் வேலை
ஆனதோர் பான்மை நோக்கி
அவரெலாம் முனிந்து
போனார்.

5

134 போந்தனர் தக்கன் தன்பால்
பொருமியே பொலம்பூட்
கொங்கை
ஏந்திழை மாதர் தங்கள்
கேள்வன தியற்கை கூறக்
காந்திய உளத்த னாகிக்
கனன்றவன் கலைகள்
எல்லாம்
தேய்ந்தில வாக என்று
தீமொழிச் சாபஞ் செய்தான்.

6

135 செப்பருந் திருவில் வைகுஞ்
சிறுவிதி என்பான் சொற்ற

இப்பெருஞ் சாபந் தன்னால்
என்றுமெஞ் சாத திங்கள்
ஓப்பருங் கலைகள் வைகற்
கோரொரு கலையாய் அகாப்
பொய்ப்பெருஞ் செல்வம்
பெற்றோன் புகழெனக்
குறைந்த அன்றே.

7

136 மூன்றுறழ் ஐந்து வைகல்
முடிந்துழி மதியம் என்போன்
ஆன்றதண் கலையின்
மூவைந் தழிதலும் அவனே
யென்னச்
சான்றுரை செய்தல் போல்ஓர்
தண்கலை இருத்த லோடும்
மான்றனன் மெலிந்து
வெளக்கி வானவர் கோனை
உற்றான்.

8

137 தக்கனென் பவன்சா பத்தால்

தணகலை அனைத்தும் போகி
இக்கலை யொன்று நின்ற
தீதும்இன் றிறக்கும் என்னில்
மிக்கஎன் னியல்புங் குன்றும்
வியன்பெயர் தொலையும்
யாண்டும்

புக்கதொல் புகழும் போகும்
புகல்வசை யாகும் அன்றே.

9

138 ஈங்கினிச் செய்வ தென்னோ
உணர்கிலேன் எற்கோர் புந்தி
தீங்கற வுரைத்தி யென்னச்
செப்பினன் இரங்கி ஏங்கித்
தாங்கரும் பையுள் வேலை
சார்தலுந் தழுவி எற்கோர்
பாங்கனை அஞ்சல் என்னா
இவைசில பகர்தல் உற்றான்.
(1. நாண்மீன் - நட்சத்திரம்,
கடிமணம் - விவாகம்,

- தண்மதிக்கடவுள் - சந்திரன்.
 2. சுளித்தல் - கோபித்தல். 4.
 ஆரல் - கார்த்திகை,
 பின்னவள் - இங்கு
 உரோகணி.
 5. பூத்த இருதுவின் வேலை -
 மாதவிருது அடைந்த
 காலத்தில்,
 தேனிமிர் சொல்லார் -
 பெண்கள். 7. வைகல் - நாள்,
 அகா - குறைந்து.
 8. அவனே - அச்சந்திரனே,
 மான்றனன் - மயங்கி.
 10. பையுள் வேலை -
 துன்பக்கடல், பாங்கனை -
 தோழனே.)

10

139 எந்தைவாழ கயிலை தன்னில்
 இபமுகன் முதிரை யாவுந்

தந்தபே ரகடும் அங்கைச்
சகுலியும் நோக்கி நக்காய்
அந்தநாள் அனையான் சீறி
ஆரும்நிற் காணா ராகி
நிந்தைசெய் தகல வேநீ
நீசரின் திகழ்தி என்றான்.

11

140 என்றவச் சாபந் தன்னா
லியாவரும் இறப்ப எள்ளி
அன்றுதொட் டுனைநோக்
காராய் அகலநீ வெளட்கி
விண்மேல்
சென்றிலை ஒடுங்கல் நாடித்
திசைமுகன் முதலோர்
வெளட்கி
குன்றிடை ஏகி முன்னோன்
குரைகழல் பணிந்து
சொல்வார்.

12

141 காண்டகு நினது மேன்மை

கருதிடான் இகழ்ந்து மாசு
பூண்டனன் அதனால் திங்கள்
பொருமலுற் றொடுங்கும்
அன்னான்

வேண்டுமில் வுலகிற்
கெந்தை விதித்திடு சாபத்
தன்மை

ஆண்டொரு வைகல் போற்ற
அருள்புரிந் தளித்தி என்றார்.

13

142 நியங்கரன் அதனைக் கேளா

அவ்வகை அருள

வெய்யோன்

திங்களின் முதலாம் பாலிற்

செல்லுறு நாலாம் வைகல்

மங்குல்கு மூலகம் நோக்கா

மரபினால் வதிந்தாய் மற்றப்

புங்கவற் கந்நாள் மிக்க

பூசனை புரிய மேலோர்.

14

143 இதுபழி ஒன்று நிற்க இன்றுநீ
தக்கன் தன்னால்
புதியதோர் குறையும்
பெற்றாய் பொலிவொடு
திருவுந் தீர்ந்தாய்
மதியினை மதிய தற்றாய்
மற்றினி வல்லை சென்று
விதியொடு பகர்தி சேயை
வேண்டியீ தகற்று மென்றான். 15

144 வச்சிரம் எடுத்த செம்மல்
மற்றிவை புகலும் எல்லை
இச்செயல் இனிது வல்லே
ஏசுவல் அவ்வா ரென்னா
அச்சென வெழுந்து திங்கள்
அவன்பணி தலைக்கொண்
டேகி
முச்சகந் தன்னின் மேலாம்
முளரியான் உலகம் புக்கான். 16

145 தாமரை என்னுந் தண்பூந்
தவிசிடைத் திகழ்ந்த
அண்ணல்
மாமல ரடியின் வீழா
மாதுலன் வெகுண்டு சொற்ற
தீமொழி யுணர்த்தி உன்றன்
சேயினைத் தெருட்டித் தீயேன்
தோமுறு கவலை மாற்றித்
துடைத்திஇச் சாப மென்றான். 17

146 அன்னது மொழிந்த திங்கட்
கம்புயன் மொழிவான்
ஈண்டுத்
தன்னுள நெறிப்பால் அன்றிச்
சார்கிலன் தக்கன் என்பான்
என்னுரை இறையுங்
கொள்ளான் யான்அவன்
மாட்டுஞ் செல்லேன்

முன்னுள்ளன் அல்லன்
யார்க்கும் முதல்வனே யாகி
நின்றான்.

(11. இபமுகன் - விநாயகக்
கடவுள், முதிரை - சுடலை,
அகடு - வயிறு,
சகுலி - மோதகம், நக்காய் -
சிரித்தாய்.

12. இறப்ப - மிகவும்,
முன்னோன் -
விநாயகக்கடவுள்.

13. ஆண்டொரு வைகல் -
வருடத்திற்கு ஒரு நாள்.

14. வெய்யோன்ஸ.நாலாம்
வைகல் - ஆவணி மாத
சுக்கிலபட்சத்துச் சதுர்த்தி
நாள்.

15. விதி - பிரமதேவன், சேய்

- இங்குத் தக்கன்.

16. வச்சிரம் எடுத்த செம்மல்

- இந்திரன், அச்சென -
விரைவாக.

17. மாதுலன் - மாமனான

தக்கன். 18. இறையும் -
சிறிதும்.)

18

147 சொல்லுவ பிறஎன் வேறு
தொல்லைநாள் யானே கூற
அல்லுறழ் கண்டத் தெந்தை
அரும்பெருந் தன்மை யாவும்
ஒல்லையின் உணர்ந்து
பன்னாள் உழந்ததோர்
தவத்தால் இந்த
எல்லையில் திருவின் வைகி
இறையும்அங் கவனை
எண்ணான்.

19

148 வேறு

செக்கரிற் படர்சடைத் தீயின்
தோற்றமாம்
முக்கணா யகன்எதிர்
மொழிந்து வேண்டலாம்
எக்குறை யாயினும் எவரும்
ஈண்டையில்
தக்கன்முன் ஒருரை சாற்ற
லாகுமோ.

20

149 அண்ணலந் திருவிடை
அழுந்தி யாரையும்
எண்ணலன் செந்நெறி இயற்ற
வோர்கிலன்
கண்ணிலன் மதியிலன்
களிப்பி னோர்மகன்
மண்ணிடை விரைவொடும்
வழிக்கொண் டாலென.

21

150 களியுறு பெற்றியன் கறுவு
சிந்தையன்

அளியறு முகத்தினன்
அருளில் வாய்மையன்
தெளிதரு முணர்விலன்
சிதைந்து மேலிவன்
விளிவுறு பொருட்டின்இம் 22
மேன்மை பெற்றுளான்.

151 ஈண்டிவன் விளிதலும் இன்றி
எம்மனோர்
பூண்டநன் னிலைகளும்
போக்கல் சிந்தியான்
நீண்டசெஞ் சடைமுடி
நிமலன் அன்னவன்
வேண்டிய வரமெலாம்
விரைவில் நல்கினான்.

23

152 அன்னது நிற்கயாம் அவனை
வேண்டுவம்
என்னினும் முனிவுறா
இகழும் எம்மையும்

நின்னுறு சாபமும் நீக்க
லான்இனிப்
பின்னொரு நெறியுள பேசக்
கேண்மியா.

24

153 செய்யனைக் கண்ணுதற்
சிவனை எம்மனோர்க்
கையனை அடிகளை
அமலனாகிய
மெய்யனை அடைந்து
நின்மேனி மாசினை
ஒய்யென அகற்றிலை
உணர்வி லாய்கொலோ.

25

154 ஈதவன் முன்புசென் றிசைக்க
நீக்குநின்
பேதுற அனையது பேசல்
வேண்டுமோ
மேதகும் இருவினால்
விளங்கி டாதவை

ஆதவன் காட்டுதற் கையஞ்
செய்வரோ. 6

26

155 சிறாரென நமையெலாஞ்
சிறப்பின் நல்கிய
இறால்புரை சடைமுடி
எந்தைக் கன்பராய்
உறாதவர் தம்மையும் உற்ற
பான்மையர்
பெறாததோர் பொருளையும்
பேச வல்லமோ.

21. களிப்பினோர்மகன் -
கட்குடியன். 24. கேண்மியா -
கேள்; மியா; அசை.

25. ஆதவன் - சூரியன். 27.
இறால்புரை -
தேன்கூடுபோல் அடர்ந்த.)

27

156 தெருளொடு தன்னடி சேருந்
தொண்டினோர்

பருவரல் ஒழித்திடும்
பான்மைக் கல்லவோ
விரிசுடர் கெழுவினே
வெள்ளி ஓங்கலின்
அருளுரு வெய்தியே
அமலன் மேயதே.

28

157 இடுக்கணங் கொருவர்மாட்
டெய்தின் எந்தைதன்
அடித்துணை அரண்மென்
றடைவ ரேயெனில்
துடைத்தவர் வினைகளுந்
தொலைக்கும் இப்பொருள்
பிடித்திலை ஆற்றவும் பேதை
நீரைநீ.

29

158 அந்தியஞ் சடைமுடி
அண்ணல் தன்னடி
சிந்தைசெய் தடைந்திடு
சிறுவன் மேல்வரு

வெந்திறல் நடுவனை விலக்கி
அன்றுமுன்
வந்தருள் புரிந்தது மறத்தி
போலுமால். 30

159 விஞ்சிய திரைகெழு வேலை
தன்வயின்
நஞ்சமன் நெழுதலும் நடுங்கி
நாம்அவன்
தஞ்சென அடியிணை சாரத்
தான்மிசைத்
தஞ்சலென் ருறிய தயர்க்க
லாகுமோ. 31

160 வார்த்தன உமையவள்
மலர்க்கைத் தோன்றியே
ஆர்த்தெழு கங்கையிவ்
வகிலம் எங்கணும்
போர்த்திட வெருவியாம்
போற்றச் சென்னியில்

சேர்த்தியன் றளித்ததுந் தேற்றி
லாய்கொலோ.

32

161 அளப்பருங் குணத்தின்எம்
மண்ணல் அன்பரால்
கொளப்படும் பேரருள்
கூற்றின் பாலதோ
கிளத்திட அரியதேல் கேடில்
பல்பகல்
உளப்பட உன்னினும்
உலவிற் றாகுமோ.

33

162 ஆதலின் ஈண்டுநின் றாதி
நாயகன்
காதலின் மேயவக் கயிலை
யுற்றவன்
பாதமிங் கரணெனப் பற்றி
வல்லைநின்
*பேதுறூல் ஒழிமதி
பெருந்தண் மாமதி.

163 என்றலும் அயன்பதத்
திறைஞ்சி எம்பிரான்
நன்றிவை புகன்றனை ஞான
மூர்த்திபால்
சென்றடை வேனெனச்
செப்பி வெளடீளியங்
குன்றினை அணைந்து
பொற்கோயில் மேயினான். 35

164 தன்னுறு பருவரல் சாற்றக்
காவலோன்
மன்னருள் நிலையொடு
மரபின் உய்த்திடப்
பொன்னவிர் செஞ்சடைப்
புனித நாயகன்
முன்னுற வணங்கினன்
முடிவில் அன்பினால்.
(28. பருவரல் - துன்பம்,

வெளர்ளி ஓங்கல் -

கயிலைமலை.

29 அரசணம் - அடைக்கலம்.

30. சிறுவன் - மார்க்கண்டன்,
நடுவன் - நமன்.

32. வார் - கச்சு. 34. அரண் -

அடைக்கலம், வல்லை -

விரைவில், ஒழிமதி, மதி :

அசை.)

36

165 மேற்றிகழ உபநிட வேத

வாய்மையால்

போற்றலும் வந்ததென்

புகல்தி யாலெனச்

சாற்றினன் உயிர்தொறுந்

தங்கித் தொல்வினை

தேற்றுபு வினைமுறை

செலுத்துந் தொன்மையோன். 37

166 நங்களை அலைத்திடு நண்ண

லன்தனை

இங்கிவண் அடுதும்என்
றிருட்கள் சூழ்ந்தென
மங்குலின் நிறங்கொடு
வடிவம் வேறாந்
திங்கள்நின் றெம்பிராந்
கினைய செப்புவான்.

38

167 வன்றிறல் தக்கன்முன்
வழங்கு தீச்சொலால்
துன்றிருங் கலையெலாந்
தொலைந்து போந்திட
ஒன்றிவண் இருந்ததால்
உதுவுந் தேய்ந்திடும்
இன்றினி வினையினே
னியாது செய்வதே.

39

168 எஞ்சிய இக்கலை இருக்கத்
தேய்தரு
விஞ்சிய கலையெலா மேவ

நல்குதி
தஞ்சநின் னலதிலை என்னத்
தண்மதி
அஞ்சலை என்றனன்
அருளின் ஆழியான்.

40

169 தீர்ந்தன அன்றியே திங்கள்
தன்னிடை
ஆர்ந்திடு கலையினை
அங்கை யாற்கொளா
வார்ந்திடு சடைமிசை
வயங்கச் சேர்த்தினான்
சார்ந்தில தவ்வழித் தக்கன்
சாபமே.

41

170 மேக்குயர் தலைவராம்
விண்ணு னோர்கள்பால்
தாக்குறு வினையெயுஞ்
சாபம் யாவையும்
நீக்கிய தலைவன்இந்

நிலவின் சாபத்தைப்
போக்கினன் என்பது புகழின் 42
பாலதோ.

171 நெற்றியங் கண்ணுடை
நிமலத் தெம்பிரான்
உற்றவர்க் கருள்புரி கின்ற
உண்மையைத்
தெற்றென உணர்த்தல்போல்
திங்க ளின்கலை
கற்றையஞ் சடைமிசைக்
கவின்று பூத்ததே. 43

172 வேறு
எந்தை அவ்வழி மதியினை
நோக்கிநீ யாதுஞ்
சிந்தை செய்திடேல் எம்முடிச்
சேர்த்திய சிறப்பால்
அந்த மில்லையிக்
கலையிவண் இருந்திடும்

அதனால்

வந்து தோன்றுநின்

கலையெலாம் நாடொறும்

44

மரபோல்.

173 நின்ன தொல்கலை ஐந்துமுப்

பகலிடை நிரம்பிப்

பின்னர் அவ்வழி

தேய்ந்துவந் தோர்கலை

பிரியா

தின்ன பான்மையே

நிகழுமெக் காலமு மென்றான்

முன்னை ஆவிதோ

றிருந்தெலாம் இயற்றிய

முதல்வன்.

(37. புகல்தியால், ஆல் :

அசை. 38. மங்குல் - கருமை.

39. வினையினேன் -

பாவிதாகிய நான்.

40. அருளின் ஆழியான் -
கருணைக்கடலான
சிவபெருமான்.

43. கவின்று - அழகுடன். 44.
அந்தம் இல்லை -
அழிவுஇல்லை.)

45

174 முதல்வன் இவ்வஆஆ
யருள்புரிந் திடுதலும் முளரிப்
பதயு கங்களில் வணங்கினன்
விடைகொடு படரா
மதிய வானவன் தன்னுல
கடைந்துதொன் மரபில்
கதிகொள் செய்வினை
புரிந்தனன் வளர்ந்தன
கலையே.

46

175 ஒன்று வைகலுக் கோடகலை
யாய்நிறைந் தோங்கி
நின்ற தொன்னிலை

நிரம்பியே பின்னூற நெறியே
சென்று தேய்ந்துவந்
தொருகலை சிதைவுறா தாகி
என்றும் ஆவதும் அழிவதும்
போன்றனன் இரவோன்.

47

176 செங்க ணான்முதல்

அனைவரும் அம்மதித்
திறத்தை
அங்கண் நாடியே தக்கனால்
இவன்கலை அனைத்தும்
மங்கு மாறுமேல் வளர்வதும்
இயற்கையா வகுத்தான்
எங்கள் நாயகன் செய்கை
யார் அறிந்தனர் என்றான்.

48

177 செக்கர் வானமேற்

கிளர்ந்தெழு திங்களின்
செயலை
ஒக்க நாடிய சிந்தையாந்

தூதினால் உணர்ந்து
தக்க னென்பவன்
கன்றியான் உரைத்தசா
பத்தை
நக்க னேகொலாந் தடுக்கவல் 49
லானென நகைத்தான்.

178 எந்தை தன்றந்தை யாவரும்
மருமகனுக் கியான்முன்
தந்த வாய்மையை விலக்கிலர்
விலக்களன் றன்முன்
வந்தும் வேண்டிலர் அச்சமுற்
றிருந்தனர் மற்றத்
தந்தை தாயிலா ஒருவனாம்
என்னுரை தடுப்பான். 50

179 நன்று நன்றியாம்
பரம்பொருள் நான்முகன்
முதலாந்
துன்று தொல்லுயிர்

யாவையும் அழித்தும்ஐந்
தொழிலும்
நின்று நாம்புரி கின்றனம்
எங்கணும் நீங்காம்
என்று தன்மனத் தகந்தையுற்
றான்கொலோ ஈசன்.

51

180 அன்ன தன்றியே

இன்னமொன் றுண்டுபா
ரகத்தில்
தன்னை யேநிகர் தக்கனும்
நோற்றிடு தவத்தான்
என்ன இத்திரு வுதவினம்
என்பதை நினைந்தோ
என்ன தாணையை
இகழ்ந்தனன் இத்திறம்
இழைத்தான்.

52

181 செய்ய தோர்பரம்

பொருளியா மென்பது

தெளிந்தும்
வைய மீதில்இத் திருவெலாம்
பெற்றுநம் மலர்த்தாள்
கையி னால்தொழான்
என்றுகொல் முன்னியான்
கழறும்
வெய்ய வாய்மையை
விலக்கினன் சிவனென
வெகுண்டான்.

53

182 தகவும் ஈரமும் நீங்கிய
புரைநெறித் தக்கன்
புகலும் வாய்மையைத்
தேர்ந்துழிப் புலகன்என்
றுரைப்போன்
நிகரில் கண்ணுதற் கடவுளை
எள்ளலை நின்னை
இகழ்வர் யாவரும்
எஞ்சும்உன் வெறுக்கையும்

என்றான்.

(45. ஐந்து முப்பகல் -
பதினைந்து நாட்கள். 49.

நக்கன் - சிவபெருமான்.

52. பாரகம் - பூமி. 54. ஈரம் -

இரக்கம், புலகன் - ஒரு

முனிவன்;

இவர் தக்கன் மருமக்களில்

ஒருவர்.)

54

183 என்ற வன்முக நோக்கியே

தவத்தினால் என்கண்

நின்ற இத்திரு நீங்குமோ

நெடியமால் முதலோர்

என்றும் என்பணி மறுத்திலர்

எள்ளுவ துண்டோ

நன்று நன்றுநின்

னுணர்வெனச் சிறுவிதி

நக்கான்.

55

184 முறுவ லித்திடு தக்கனைக்
கண்ணுநீஇ முனிவன்
பிறரி ழிப்புரை கூடுறா
தென்னினும் பெருஞ்சீர்
குறைவு பெற்றிடா
தென்னினும் நினக்கருள்
கொடுத்த
இறைவனைப்பழித் திடுவது 56
தகுவதோ என்றான்.

185 புலகன் என்றிடு முனிவரன்
இனையன புகலி
விலகு தீநெறி யாற்றிய
சிறுவிதி வினவி
அலகி லாததன் னாற்றலும்
பெருந்திரு அனைத்தும்
உலகில் நீங்குவான்
பெருமிதங் கொண்டிவை
உரைப்பான்.

186 நோற்று முன்னியான் பெற்ற
இத்திரு நுகர்ந்திடுமுன்
மாற்று வான்அலன்
செய்வினை முறையலால்
வலிதின்
ஏற்ற மாகஒன் றிழைக்கலன்
ஆதலால் என்பால்
ஆற்ற லால்அரன் செய்கின்ற
தென்னென அறைந்தான். 58

187 அறைத லோடுமப்
புலகனென் றுரைப்பவன்
அனைத்தே
உறுதி யாயினும் ஈசனை
இகழந்தவர் உய்யார்
மறையெ லாமவை சொற்றது
மற்றவன் தன்னை
இறையும் எள்ளலை
மனங்கொடு பராவுதி இனிநீ. 59

188 தன்ன டைந்தவர் ஆகுல
மாற்றியே தகவால்
என்ன தோர்பொருள்
வெகினும் ஈகின்ற தியற்கை
அன்ன வற்கது மதிதெரிந்
தடைதலும் அவன்பால்
நின்னின் உற்றசா பத்தினை
நீக்கினன் நெறியால்.

60

189 கற்றை வான்கலை
நிறைந்தபின் முன்னநீ
கனன்று
சொற்ற வாய்மையும்
நிறுவினன் நாடொறுஞ்
சுருங்கச்
செற்றம் என்இனித்
திங்கள்நின் மருமகன்அச்
சிவனாம்
பெற்றம் ஊர்தியும் அம்முறை

190 என்ன இத்திறம் மொழிதலுஞ்
சினைமகன் றிமையோர்
அன்னம் ஊர்தியோ
னியாவரும் புகழ்தர
அனையான்
பன்னெ டும்பகல் அரசின்வீற்
றிருந்தனன் பரையாங்
கன்னி மற்றவன்
மகண்மையாய்வருதல்
கட்டுரைப்பாம்.

(57. விலகு தீ நெறி -

நல்லாரிடைப் பொருந்தாது
அகன்ற தீயமார்க்கம்.

59. பராவுதி - துதிப்பாயாக.

60. ஆகுலம் - துன்பம்,

வெகல் - விரும்பல்.

61. வான் - உயர்வு, பெற்றம்

- வெளர்விடை, அம்முறை -
மருமகன்முறை.

62. பரையாங்கன்னி - 62
பராசத்தி.)

ஆகத் திருவிருத்தம் - 190

5. உமை கயிலை நீங்கு படலம் (191 - 242)

191 கமல மூர்த்தியுங் கண்ணனுங்
காண்கிலா
அமல மேனியை அன்பினர்
காணுற
நிமல மாகிய நீள்கயி
லாயமேல்
விமல நாயகன் வீற்றிருந்
தானரோ.

1

192 வீற்றி ருந்தவன் மெல்லடி

கைதொழுஉப்
போற்றி யுன்றன் பொருவரு
மெய்மையைச்
சாற்று வாயெனச் சங்கரி
வேண்டலும்
ஆற்ற அன்புசெய் தாங்கருள்
செய்குவான். 2

193 வேறு

உருவொடு குணஞ்செயல்
ஒன்றும் இன்றியே
நிருமல மாய்ச்சிவன்
நிறைந்து நின்றதும்
பரவிய வுயிர்த்தொகைப்
பந்தம் நீக்குவான்
ஒருதனிச் சத்தியால் உன்னல்
உற்றதும். 3

194 ஐந்தியற் சத்திகள் ஆயி
னோர்தமைத்

தந்ததும் அருவுருத் தாங்கி
அவ்வழிச்
சிந்தனை அருச்சனை செய்தி
யாவரும்
உய்ந்திடச் சதாசிவ வருவைந்
துற்றதும். 4

4

195 இருபதின் மேலும்ஐந் தீசன்
கேவல

உருவம தாகியே உறைந்த
பெற்றியும்
விரவிய குடிலையின்
விளைவு செய்துபின்
அருள்புரி மூர்த்திக ளாய
பேதமும்.

5

196 முந்திய மாயைகள் மூல
மாகவே
அந்தமில் தத்துவம் ஆறொ
டாறுமுன்

வந்திட அளித்தது மரபின்
ஐந்தொழில்
சிந்தைகொள் கருணையான்
நடாத்துஞ் செய்கையும்.

6

197 விதித்திடு மூவகை வியனு
யிர்த்தொகை
கதித்திடு தத்துவக் கணங்கள்
அங்குவார்
உதித்திடு முறைமையின்
ஒடுங்கச் செய்துதான்
மதித்தொரு தன்மையாய்
மன்னி நிற்பதும்.

(1. கமல மூர்த்தி -

பிரமதேவன், அமலம் -
பரிசுத்தம்.

2. சங்கரி - அம்பிகை, ஆற்ற
- மிகுந்த. 3. பரவிய -
விரிந்துகிடக்கும்,

தனிச்சத்தி - ஏகசத்தி;
பராசத்தி. 4. ஐந்தியல்
சத்திகள் - பராசத்தி,
ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி,
ஞானாசத்தி, கிரியாசத்தி என
ஐவகை சத்திகள்;
சதாசிவ உரு ஐந்து - ஐந்து
திருமுகங்களைக் கொண்ட
சதாசிவமூர்த்தி.
5. இருபதின் மேலும் ஐந்து
ஈசன் - சகல வடிவுகொண்ட
இருபத்தைந்து
மகேசுவர வடிவங்கள்,
குடிலை - ஒருசத்தி.
6. தத்துவம் ஆறொடு ஆறு -
முப்பத்தாறு தத்துவம்.
7. மூவகை வியன்
உயிர்த்தொகை -

விஞ்ஞானகலர், பிரளயா
கலர், சகலர்
என்னும் மூவகை
ஆன்மாக்கள்.)

7

198 ஆனதன் னியற்கைகள்
அனைத்துங் கண்ணுதல்
வானவன் ஆகம மறையின்
வாய்மையான்
மேனிகழ் தொகைவகை
விரிய தாகவே
தானருள் புரிந்தனன் தலைவி
கேட்கவே.

8

199 சுந்தரி இவ்வகை உணர்ந்து
தோமிலா
எந்தைநிற் குருவிலை என்றி
பின்னூற
ஐந்தொடு பலவுரு அடைந்த
தென்னெனக்

கந்தனை அருளுவான் கழறல்
மேயினான். 9

200 உருவிலை நமக்கென ஒன்று
நம்வயின்

அருளுரு அவையெலாம்
என்ன அன்னதோர்
பொருளென உன்னியே
புவனம் ஈன்றவள்
பெருமகிழ் வெய்தியப்
பெற்றி கூறினாள். 10

201 அந்நிலை வடிவெலாம
அருளின் ஆதலால்
உன்னருள் யானென
உரைப்ப துண்மையே
என்னுரு வாம்அவை என்று
பாங்கமர்
கன்னிகை வியந்தனள்
கழறும் வேலையே. 11

202 கயந்தன தீருரி கவின்று
பொற்புறப்
புயந்தனில் அணிந்தருள்
புனிதன் நங்கைநீ
நயந்தரு நின்புகழ் நாடி
நம்முனம்
வியந்தனை உனையென
விளம்பி மேலுமே.

12

203 இருளறும் உயிர்தொறும்
இருந்து மற்றவை
தெருளுற இயற்றுதும்
அதனைத் தீர்துமேல்
மருளுறு சடமதாய் மாயும்
ஏனைய
பொருளுறு நிலைமையைப்
புகல வேண்டுமோ.

13

204 உன்னிடை தனினும்யாம்
உறுத லில்வழி

நின்னுயிர் உணர்வுறா
நினக்குக் காட்டுதும்
அன்னது காண்கெனா
அயனை யாதிய
மன்னுயிர் இயற்றிடும்
வண்ணம் நீங்கினான்.

14

205 தேவர்கள் நாயகன் செயலி
லாமையால்
ஆவிகள் யாவையுஞ் சடம
தாகியே
ஓவிய மேயென உணர்வின்
றுற்றன
பூவுல கேழுதற் புவனம்
யாவினும்.

15

206 ஆட்டுவித் திடுபவன் அதுசெ
யாவழிக்
கூட்டுடைப் பாவைகள்
குலைந்து வீழ்ந்தென

நாட்டிய பரனருள் நடாத்தல்
இன்மையால்

ஈட்டுபல் லுயிர்த்தொகை
எனைத்து மாய்ந்தவே.

(9. ஐந்து - பஞ்ச சாதாக்கிய
வடிவு, 11. அந்நிலை வடிவு
ஏலாம் -

அச்சதா சிவாதி

வடிவமனைத்தும். 12. இருள்
- மலவிருள், சடம் - உடல்.

15. ஆவிகள் - உயிர்கள். 16.
நந்துதல் - கெடுதல்.)

16

207 இந்தவா றுயிர்த்தொகை

யாவும் ஒல்லையில்

நந்தியே சடமதாய் நணிய

வெல்லையில்

சிந்தைசெய் தினையது

தெருமந் தஞ்சியே

சுந்தரி அரனடி தொழுது
சொல்லுவான்.

17

208 அறிகிலன் எந்தைநீ
அனைத்து மாகியே
செறிவது முழுதுயிர்த்
திறன்இ யற்றியே
உறுவதை என்பொருட்
டொருவி நின்றனை
இறுதியின் அவையெலாம்
இருளின் மூழ்கவே.

18

209 ஓரிறை யாகுமீ துனக்கு
யிர்க்கெலாம்
பேருகம் அளப்பில பெயரும்
என்பிழை
சீரிய வுளங்கொளல் தேற்றம்
பெற்றெழீஇ
ஆருயிர் மல்குமா றருளு
வாயெனா.

19

210 பன்முறை பரவினள் பணிந்து
நிற்றலும்
அன்மலி கூந்தலுக் கருளி
யாவிசுள்
தொன்மையில் வினைப்பயன்
துய்ப்ப நல்குவான்
நின்மலன் நினைந்தனன்
கருணை நீர்மையால்.

20

211 திருத்தகு தனதருள் சேர்ந்த
பல்வகை
உருத்திரா஠ தமக்குமுன்
னுணர்வு செய்துழி
நிருத்தனை அவ்வழி
நினைவுற் றிச்செயல்
கருத்திடை யாதெனக் கருதி
நாடினார்.

21

212 நாடிய எல்லையில் நான்மு
கத்தன்மால்

தேடிய அண்ணல்தன்
செய்கை யீதெனக்
கூடிய ஓதியாற் குறித்து
முன்னுற
வீடிய உயிர்த்தொகை எழுப்ப 22
வெகியே.

213 கண்ணுதல் எந்தைதன்
கழல்கள் அர்ச்சனை
பண்ணுதல் உன்னியப்
பகவன் தொல்சுடர்
விண்ணிடை இன்மையின்
வேலை காண்கிலா
மண்ணிடை அருச்சுன
வட்டத் தெய்தினார்.

23

214 எங்க னும் கனையிருள்
இறப்ப வீசலிற்
கங்குலே போன்றதிக் காலை
கண்ணுதற்

புங்கவற் கேற்றிடு பூசை
செய்துமென்
றங்கவர் யாவரும் ஆய்தல்
மேயினார்.

24

215 முண்டக மலாட்கெழு
முக்கண் மேலையோன்
கொண்டதோர் ஐம்பெருங்
கோலத் தேவரும்
எண்டகு மூவகை இயல்பு
ளாங்கவர்
மண்டல விதியினால் வடிவ
தாக்கியே.

(19. ஓர் இறை - ஒரு
இமைப்பொழுது. 20.
அன்மலி, அன் : சாரியை.
21. திருத்தகு - அழகிய,
பல்வகை உருத்திரர் -
பதினோருருத்திரர்கள்.

23. அருச்சுன வட்டம் -
திருவிடைமருதூர்,
அருச்சுனம் - மருதமரம்.

25. ஐம்பெருங்கோலம் -
பஞ்ச மூர்த்திகள்.)

25

216 எண்ணிரு திறத்தவாய்
இயன்ற நற்பொருள்
உண்ணிகழ் அளியொடும்
உய்த்து வேதனுங்
கண்ணுனும் வழிபடு கங்குற்
பூசையை
பண்ணுதல் முயன்றனர்
பரிவின் மேலையோர்.

26

217 ஆறிரு நாலுடன் அஞ்செ
முத்தையுங்
கூறினர் எண்ணினர் கோதில்
கண்டிகை
நீரொடு புனைந்திறை

நிலைமை யுட்கொளா
வேறுள முறையெலாம்
விதியிற் செய்துபின்.

27

218 வான்குலாம் வில்லுவம்

மருமென் பாசடை
தேன்குலா மரையிதழ் செய்ய
சாதிவீ

கான்குலாம் வலம்புரி கடவுள்
தொல்பெயர்

நான்கியா மத்தினும் நவின்று
சாத்தியே.

28

219 ஏயவான் பயறுபால் எள்நல்

ஓதனந்

தூயநல் லுணவிலை

தொகுத்துக் கண்ணுதல்

நாயகன் முன்னுற நான்கியா

மத்தும்

நேயமொ டம்முறை நிவேதித்

தேத்தியே.

29

220 பின்னரும் இயற்றிடு பெற்றி

யாவையுந்

தொன்னிலை விதிகளில்

தோமு றாவகை

உன்னினர் புரிந்துழி யுவந்து

ருத்திரர்

முன்னுற வந்தனன் முக்கண்

மூர்த்தியே.

30

221 அவ்விடை மருதினில் ஐந்தும்

ஆறுமாம்

மெய்வகை உருத்திரர்

வேண்டி யாங்கருள்

செய்வதொர் கண்ணுதல்

தேவன் தொன்மைபோல்

எவ்வகை உயிரையும் இயற்ற

வுன்னலும்.

31

222 எழுந்தனர் மாலயன் இந்தி

ராதியர்

எழுந்தனர் எழுந்தனர் யாரும்
வானவர்

எழுந்தனர் முனிவரர் ஏனை
யோர்களும்

எழுந்தன உயிர்த்தொகை
இருளும் நீங்கிற்றால்.

32

223 அல்லிடை உறங்கினர் அறிவு

சேர்ந்துழி

மெல்லென அயர்ந்தகண்

விழித்தெ முந்தபோல்

எல்லையில் உயிர்த்தொகை

யாவும் அவ்வழி

ஒல்லையில் எழுந்தன

உலகில் எங்கணும்.

(26. எண் இரு - பதினாறு.

27. ஆறு இரு நாலுடன்

அஞ்செழுத்து -

சோடசகலா பிரசாத மந்திரம்;
 இது பிரணவ பீசங்களுடன்
 கூடி பதினாறு
 மாத்திரைகளுடன் ஒலிக்கும்
 சூக்கும பஞ்சாக்கரம் என்பர்,
 கண்டிகை - உருத்திராட்சம்,
 வேறுளமுறை என்றது
 பூதசுத்தி, அந்தரியாகம்
 முதலியவற்றை.

28. வீ - பூ; இங்கு மல்லிகை,
 வலம்புளி - நந்தியாவட்டம்.

29. ஓதனம் - சோறு.

31. மருதினில் -

திருவிடைமருதூரில், ஐந்தும்
 ஆறுமாம் உருத்திரர் - ஏகாதச
 ருத்திரர்.

33. அல் - இரவு.)

நாகமுந்
தாங்கின தரணிபா தலத்திற்
கூர்மமாம்
ஆங்கது போற்றிய தண்டந்
தன்னிடைத்
தீங்கதிர் மதியுடுப் பிறவுஞ்
சென்றவே.

34

225 அன்னதொர் திறமெலாம்
அமலன் ஆணையால்
தொன்னிலை அமைந்தவத்
தொடர்பு நோக்கியே
இந்நெறி யாவையும் ஈசன்
செய்கையே
பின்னிலை என்றனர் பிரம
னாதியோர்.

35

226 வேறு
மற்றிவை நிகழும் வேலை
மன்னுயிர்க் குணர்ச்சி நல்கி

உற்றனன் எந்தை என்றே
உருத்திரர் உணர்ந்து தம்முன்
பற்றலர் எயில் மூன் றட்ட
பண்ணவன் வரநேர் சென்று
பொற்றிரு வடியில் வீழ்ந்து
போற்றலும் அமலன்
சொல்வான்.

36

227 ஈண்டெமை அருச்சித் திட்ட
இயல்பினால் உயிர்கட்
கெல்லாம்
மாண்டதொல் லுணர்ச்சி நல்கி
எழுப்பினம் மற்று நீவிர்
வேண்டின யாவுங் கேண்மின்
விரைந்தென அமலன்
தன்கண்
பூண்டதொ ரன்பு மிக்கோர்
இனையன புகலல் உற்றார்.

37

228 நின்றலும் அல்லில் எம்போல்
நின்னடி எனைய ரேனும்
பற்றுடன் அருச்சித்
தோர்க்குப் பழிதவிர் மாசுத்
திங்கள்
உற்றிரு கதிரு மொன்றும்
ஒண்பகல் முதனாட் கங்குல்
பெற்றிடு சிறப்பு நல்க
வேண்டுமால் பெரும
என்றார்.

38

229 நீவிர் பூசை தன்னை
நெடிதுநாம் மகிழ்ந்த வாற்றல்
ஆவிகள் அனைத்தும் உய்ந்த
அருவினை அகன்று
நும்போல்
பூவினில் என்றும் பூசை
புரிந்தவர்க் கெல்லாம் முத்தி
மேவர அளித்தும் என்றே

வியனருள் புரிந்து
போந்தான்.

39

230 எம்பெருந் தலைவன் ஏக
வுருத்திரர் யாரும் ஈண்டித்
தம்பதங் குறுகி முன்போற்
சார்ந்தனர் அனைய காலை
அம்புய னாதி வானோர்
அனைவருங் கயிலை புக்கு
நம்பனை வணக்கஞ் செய்து
தொழுதிவை நவிலல்
உற்றாஈ.

40

231 மன்னுயிர்க் குயிராய் உற்ற
வள்ளல்கேள் யாங்கள்
எல்லாம்
உன்னருள் உறாத நீரால்
உணர்வொரீஇச் சடம தாகிப்
பன்னெடுங் காலம் வாளா
கிடந்தனம் பவமூழ் குற்றேம்

அன்னது தனக்குத் தீர்வொன்
றருளென அண்ணல்
சொல்வான்.

41

232 மங்கியே உணர்வு சிந்தி
மறைமுறை புஈயா நீரால்
உங்கள்பால் வருவ
வெல்லாம் உமையிடத் தாகு
மன்றே
இங்குநீர் இன்று பற்றி
இயற்றுநுங் கடன்கள் என்னப்
பங்கயா சனனுந் தேவர்
யாவரும் பணிந்து போனார்.

42

233 வேறு
வாலி தாமயன் முதலினோர்
வணங்கினர் ஏக
ஏல வார்குழல் உமையவள்
பிரான்கழல் இறைஞ்சி
மேலை நாளுயிர்த்

தொகையினுக் கெய்திய
வினையென்

பால்வ ரும்பரி சென்கொலோ 43
பணித்தருள் என்ன.

234 முன்பு நீயுனை வியந்தனை
அத்துணை முனிந்து
நின்பொ ருட்டினால்
உயிர்கள்தம் முணர்ச்சியை
நீக்கிப்

பின்பு ணர்த்தினம் ஆதலின்
அன்னவை பெற்ற
மன்பெ ரும்பவம் யாவையும்
நின்னிடை வருமால்.

44

235 முறைய தாகுமால்
பின்னுமொன் றுண்டுகிர்
முற்றும்
பெறுவ தாமுனக் கல்லது
பெரும்பவம் அவற்றால்

பொறைபு ரிந்திடற்
கெளியவோ போற்றுநீ
யென்றான்

சிறுவி திக்கருள் பரிசினை 45
முடிவுறச் செய்வான்.

236 நாதன் அவ்வுரை இயம்பலும்
உளம்நடு நடுங்கிப்
பேதை யேன்செயும்
பிழைதணித் தென்வயிற்
பெருகும்

ஏத மாற்றவோர் பரிசினை
உணர்த்துதி என்னாப்
பாத பங்கயந் தொழுதலும்
இனையன பகர்வான். 46

237 ஆல மேபுரை நிறத்ததாய்
அமிழ்தினுஞ் சுவைத்தாய்
ஞால மார்தர வொழுகிய
காளிந்தி நதிபோய்

மூல மெய்யெழுத்
தன்னதோடு முதுவலம்
புரியின்
கோல மாகிநோற்
றிருத்தியால் உலகருள்
குறிப்பால்.

47

238 அந்ந திக்குள்நீ பற்பகல்
இருந்துழி அயன்சேய்
என்ன நின்றிடு தக்கனென
பவன்அவண் எய்தி
உன்னை நோர்ந்துசென்
றெடுத்தலுங் குழுவியின்
உருவாய்
மன்னி யாங்கவன்
பன்னிபாற் சிறுமியாய்
வளர்தி.

48

239 ஐந்தி யாண்டெனும்
அளவைநிற் ககன்றுழி

அதற்பின்
புந்தி ஆர்வமோ
டெமைநினைந் தருந்தவம்
புரிதி
வந்தி யாமது காணுறா
மணஞ்செய்து மறையால்
இந்த மால்வரை
யிடைஉனைத் தருதுமென் 49
றிசைத்தான்.

240 இசைத்த வாசகம் உணர்தலும்
இறையுரத் தழுந்தத்
தசைத்த பூண்முலை
உமையவள் அன்னவன்
சரணின்
மிசைத்தன் வார்குழல் தைவர
வணங்கியே விடைபெற்
றசைத்த சிந்தையள் நீங்கினள்
உலகுநோற் றதனால்.

(43. வாலிதாம் -

வெண்ணிறமான. ஏலம் -
மயிர்ச்சாந்து.

45. பரிசினை - வரத்தினை.

47. ஆலமேபுரை -

விடம்போலும் (கரிய).

காளிந்தி நதி - யமுனா நதி.

மூலமெய் எழுத்து -

பிரணவம். வலம்புரி -

வலம்புரி சங்கு.

48. பன்னி - மனைவி; இங்கு

வேதவல்லி. 49. தருதும் -

அழைத்து வருகின்றோம்.)

50

241 ஆதி தேவனை ஒருவியே

புடவியில் அணுகி

ஓத வேலையை மாறுகொள்

காளிந்தி யுழிப்போய்

வேத மூலநேர் வால்வளை

உருக்கொடு விளங்கி
ஏத மில்லதோர் பதுமபீ
டத்தின்மேல் இருந்தாள்.

51

242 தெளித ருளுசிவ மந்திரஞ்
சிந்தனை செய்தே
அளவில் பற்பல்
அன்னைநோற் றிருந்தனள்
அவட்கண்
டுளம மகிழ்ந்தெடுத்
தேகுவான் ஓங்குகா ளிந்தி
நளிகொள் சிந்துவில்
தக்கன்உற் றனஇனி
நவில்வாம்.

(51. புடவி - உலகம். ஓதம் -
அலை. வேதமுலம் நேர் -
பிரணவத்தை ஒத்த.
வால்வளை - வெளடீளிய
சங்கு. 52. நளி - குளிர்ச்சி.

6. காளிந்திப் படலம் (243 - 262)

243 நீளுந் தகைசேர் நிலமா
மகள்தன்

கோளுந் தியபூங்

குழல்வார்ந் தெனலாய்

நாளுந் தியவீ நணுகிக்

கரிதாங்

காளிந் தியெனும் கடிமா

நதியே.

1

2441 முத்துங் கதிரும் முழுமா
மணியுந்

தொத்துந் தியசெந் துகிரும்

மகிலும்

நத்தும் பிறவுந் நனிநல்
குவபோல்
ஒத்துந் துவதவ் வொலிநீர்
நதியே.

2

245 எண்மேல் நிமிரும் மிருநீஃ
பெருகி
விண்மேல் உலவா விரிகின்
றதொரீஇ
மண்மேல் ஒலியா மலிகார்
தழுவிக்
கொண்மு வரவொத் துளதக்
குடிஞை.

3

246 மீனார் விழிமங் கையர்விண்
ணுறையோர்
வானார் செலவின் வருநீள்
இடையில்
கானா மெனவுங் கடலா
மெனவுந்

தானா குவதத் தடமா
நதியே.

4

247 பாரின் புடையே படரந்
நதியை
நேரும் படியோர் நெடுநீ
ருளதோ
காருந் தெளீயாக் கடலீ
தெனவே
யாரும் பெருமைத் த்தா
யிடவே.

(1. நாள் உந்திய வீ -
பகற்காலத்தில் மலர்ந்த
நீலம் முதலிய பூக்கள்.
2. துகிர் - பவளம். நந்து -
சங்கு. 3. எண் -
அளவற்றதாய்.
கொண்மூ - மேகம்.
முடிஞை - காளிந்த நதி.)

5

248 துப்பா யினதாய்த் துவரத்
தகைசேர்
அப்பா யுவரற் றழிவில்
பொருளின்
வைப்பா யருளால் வருமவ்
வொலியற்
கொப்பா குவதோ உவரா
ழியதே. 6

249 பாலோங் கியவிற் பணிலம்
படர்வாள்
நீலோங் கியஅம் பொடுநே
மியெலாம்
மேலோங் கியதன்
மையின்மெய்த் துயில்கூர்
மாலோன் றனையொத்
ததுமற் றதுவே. 7

250 மீன்பட் டமையால் விரியுந்
தொழுதிக்

கான்பட் டிடவுங் கமுநீ
ருறலால்
தேன்பட் டிடவுந் திரைபட்
ட்டவும்
வான்பட் டிடுமோ சைமலிந் 8
ததுவே.

251 ஊன்பெற் றலகில்
உயிர்ஊற் றகிலம்
வான்பெற் றவள்வால்
வளையா யுறவெங்
கோன்பெற் றிடுமக்
கொடிமெய் யுருவந்
தான்பெற் றதையொத்
தமுமா நதியே.

9

252 வேறு
நஞ்செனக் கொலைசெய்
கூர்ங்கண் நங்கையர்
குடையக் கூந்தல்

விஞ்சிய நானச் சேறும்
விரைகெழு சாந்தும் ஆர்ந்து
தஞ்செனக் கொண்ட நீலத்
தன்மை குன்றாது மேலோர்
அங்சனப் போர்வை
போர்த்தால் அன்னதால்
அனைய நீத்தம்.

10

253 இவ்வுல கத்தோர் உள்ளத்
தெய்திய இருளும்
அன்னார்
வெவ்வினை இருளந்
தன்பால் வீழ்த்தியே
விளங்கி ஏக
அவ்விருள் அனைத்துந்
தான்பெற் றணைந்தென
அங்கங் காராய்ச்
செவ்விதின் ஒழுகிற் றம்மா
சீர்தகழ் யமுனை யாறே.

11

254 எத்திறத் தோரும் அஞ்ச
எழுந்துமால் வரையிற்
சார்ந்து
மெய்த்தலை பலவும் நீடி
விரிகதிர் மணிகள் கான்றிட்
டொத்திடு கால்கண் மேவி
ஒலிகெழு செலவிற் றாகி
மைத்துறு புனற்கா ளிந்தி
வாசுகி நிகர்த்த தன்றே.

12

255 நிலமகள் உரோம வல்லி
நிலையென நகிலின்
நாப்பண்
இலகிய மணித்தார் என்ன
இருங்கடற் கேள்வன்
வெ·குங்
குலமகள் என்ன நீலக்
கோலவா ரமுத மென்ன
உலவிய யமுனை எம்மால்

உரைக்கலாந் தகைமைத்
தாமோ.

13

256 இன்னபல் வகைத்தாய்
நீடும் இரும்புனல் யமுனை
யின்கண்

மன்னிய நெறிசேர் மாசி
மகப்புன லாட வேண்டி
அந்நிலத் தவர்கள் யாரும்
அடைந்தனர் உலக

மெல்லாந்
தன்னிகர் இன்றி யாளுந்
தக்கன்இத் தன்மை
தேர்ந்தான்.

(6. துப்பு - தூய்மை. துவர -
முற்றிலும். 7. பணிலம் -
வலம்புரிச்சங்கு.

அம்பு - நீர். நேமி -
சக்கரவாகப் பறவை. 14.

மாசிமகப்புனல் ஆடல் -
மாசிமாத மக நாளன்று
யமுனையில் நீராடல்.)

14

257 மெய்ப்பயன் எய்து கின்ற
வினைப்படும் ஊழின்
பாலால்
அப்பெரு நதியில்
அஞ்ஞான் றாடலை
வெகித் தக்கன்
மைப்படுங் கூர்ங்கண் வேத
வல்லையை மகளி ரோடும்
ஒப்பில்பல் சனத்தி னோடும்
ஒல்லைமுன் செல்ல
உய்த்தான்.

15

258 மாற்றமர் செம்பொற்
போயில் வயப்புலித்
தவிசின் மீதாய்

வீற்றிருந் தருடல் நீங்கி
விரிஞ்சமு முனிவர் யாரும்
ஏற்றதோர் ஆசி கூற
இமையவர் கணமா
யுள்ளோர்
போற்றிட யமுனை
யென்னும் புனலியா
றதன்கட் போனான்.

16

259 போனதொர் தக்கன்
என்போன் புரைதவிர்
புனற்கா ளிந்தித்
தூநதி யிடைபோய் மூழ்கித்
துண்ணென வரலும் ஓர்பால்
தேனிமிர் கமல மொன்றிற்
சிவனிடத் திருந்த தெய்வ
வானிமிர் பணிலம் வைக
மற்றவன் அதுகண்
ணுற்றான்.

17

260 வேறு

கண்ணூறுவான்

நனிமகிழ்ந்தே

கையினையுய்த்

தெடுத்திடுங்காற் காமர்

பெற்ற

பெண்ணுருவத் தொரு

குழவி யாதலும்விம்

மிதப்பட்டுப் பிறைவாழ்

வேணி

அண்ணலருள் புரிவரத்தாற்

கவுரியே

நம்புதல்வி யானாள்

என்னா

உண்ணிகழ்பே

ருணர்ச்சினாற் காணுற்றுத்

தேவர்குழாம் ஒருவிப்

போனான்.

261 அந்நதியின் பால்முன்னர்
 அவன்பணியாற்
 சசிமுதலாம் அணங்கி
 னோர்கள்
 துன்னினராய்
 வாழத்தெடுப்பத்
 துவன்றுபெருங்
 கிளைஞரொடுந் தூநீ
 ராடி
 மன்னுமகன் கரைஅணுகி
 மறையிசைகேட்
 டமர்வேத வல்லி
 யென்னும்
 பன்னிதனை யெய்தியவள்
 கரத்தளித்தான்
 உலகீன்ற பாவை
 தன்னை.

19

262 ஏந்துதனிக் குழவியினைத்

தழீஇக்கொண்டு

மகிழ்ந்துகுயத் திழிபா
லார்த்திக்

காந்தண்மலர்

புரைசெங்கைச் சூர்மகளிர்

போற்றிசைப்பக் கடிதின்
ஏகி

வாய்ந்ததன

திருக்கையிடைப்

புக்கனளால்

தக்கன் அங்கண்
வானோ ரோடும்

போந்துமணிக்

கோயில்புக்குத்

தொன்முறைபோல்

அரசியற்கை புரிந்தி

ருந்தான். 20

(16. விரிஞ்சன் - பிரமன்.

17. வான் இமிர் -

வெண்ணிறம் பொருந்திய.

18. கவுரி - அம்பிகை. 19.

சசி - இந்திராணி. 20.

சூயத்து இழிபால் -

முலைப்பால். சூர்மகளிர் -

சூரமகளிர்.)

20

ஆகத் திருவிருத்தம் - 262

7. உமை தவம் புரி படலம் (263 - 292)

263 கொண்டுதன தில்லில்

சூறுகியபின் வேதவல்லி

மண்டுபெருங் காதலொடு

மகண்மையாவ ளார்த்தனளால்

அண்டமள வில்லனவும்

அலகிலா உயிர்த்தொகையும்

பண்டுதன துந்தியினால்

படைத்தருளும் பராபரையை. 1

264 வளருமதிக் குழவியென
மாநிலமேல் தவழ்தலொடுந்
தளருநடை பயில்கின்ற
தாறுமுடன் தப்பியபின்
முளையெயிறுள் ளெழுபோத
முளைத்ததெனத்
தோன்றுதலும்
அளவிலுயிர் முழுதீன்றாள்
ஐந்தாண்டு நிரம்பினளால்.

2

265 ஆறான ஆண்டெல்லை
அணைதலும்அம்
பிகைதனக்கோர்
கூறான பிரான்றன்னைக்
கோடன்முறை
குணித்தனளாய்
மாறாது நோற்பலென

மனங்கொண்டி யாய்தனக்கும்
பேறான தக்கனெனும்
பெருந்தவற்கும்
இதுரைத்தாள். 3

266 கூறுவதொன் றுமக்குண்டால்
குரவீர்காள் இதுகேண்மின்
ஆறுபுனை செஞ்சடிலத்
தண்ணலுக்கே உரித்தாகும்
பேறுடையேன்
அவன்வதுவை பெறுவதற்கு
நோற்பலியான்
வேறொருசார் கடிமாடம்
விதித்தென்னை
விடுத்திரென. 4

267 நன்றென்று மகிழ்சிறந்து
நல்லாயுந் தந்தையுமாய்ப்
பொன்துஞ்சு தமதிருக்கைப்
பெருவில்நகர்ப்

புறத்தொருசார்

அன்றங்கொர் கடிமாடம்

அணிசிறக்கப் புனைவித்துச்

சென்றங்கண் தவமியற்றச்

சேயிழையை விடுக்கின்றார்.

5

268 முச்சகமுந் தருகின்ற

முதல்விதனைத் தம்மகளென்

றிச்சைகொடு நனிபோற்றி

இருவரும்நா ரொடுநோக்கி

உச்சியினைப்

பன்முறைமோந்

துயிர்த்தம்மோ உன்னுளத்தின்

நச்சியநோன் பியற்றுகென

நாரியரோ டேகுவித்தார்.

6

269 மாதவர்பால் விடைபெற்று

வல்விரைவுந் நேகுதலும்

வேதவல்லி அதுகாணா

மெய்க்கணவன்

தனைநோக்கிப்

பேதையிவள் சிவனையுணர்

பெற்றிமைஎன்

மொழிகென்ன

ஈதனையள நிலைமையென 7

யாவுமெடுத் தியம்புகின்றான்.

270 பொங்குபுனல்

தடத்திடையான் புரிகின்ற

தவங்காணூஉச்

சங்கரன்அங் கெய்திடலுந்

தாழ்வில்வரம் பலகொண்டுன்

பங்கினள்ளன் மகளாகப்

பண்ணவநீ என்மருகாய்

மங்கலநல் வதுவையுற

மறையவனாய்

வருகென்றேன்.

(1. மகண்மைஆ(க) - மகள்

தன்மையாக. பராபரை -

அம்பிகை.

2. போதம் - ஞானபோதம். 3.

யாய் - தாய்; வேதவல்லி.

4. குரவீர்காள் -

பெற்றோர்களே! வதுவை -

திருமணம். கடி - காவல்.

6. முச்சகம் - மூவுலகம். நார் -

அன்பு. அம்மோ -

அன்னையே.

8. மறையவனாய் -

அந்தணனாய்.)

8

271 அற்றாக நிற்பாவென்

றருள்செய்தான்

அம்முறையே

கற்றாவின் ஏறுயர்த்த

கண்ணுதலோன் முழுதுலகும்

பெற்றாளை

யமுனையென்னும்

பெருந்தியில் உய்ப்பநம்பால்
உற்றாள்மற் றெஞ்ஞான்
உணர்வினொடு
வைகினளால்.

9

272 மாதவமோர் சிலவைகல்
பயின்றுமதிக் கோடுபுனை
ஆதிதனக் கன்பினளாய்
அருந்துணைவி யாகின்றாள்
பேதையென நினையற்க
பெருமாட்டி தனையென்னக்
காதலிவிம் மிதமெய்திக்
கரையிலா மகிழ்சிறந்தாள்.

10

273 இந்நிலைசேர் முதுகுரவர்
ஏவலினால் சிலதியராங்
கன்னியர்கள் சூழ்போதக்
கடிமாடம் போந்துமையாள்
சென்னிநதி புனைந்தபிரான்

திருநாமம் உள்ளூறுத்தி
நன்னியமந் தலைநின்று
நாளுநனி நோற்கின்றாள்.

11

274 வேறு

ஈண்டுறு மடவார் சூழ
இம்முறை இருத்த லோடும்
ஆண்டுபன் னிரண்டு சென்ற
அம்பிகைக் கனைய காலை
வேண்டிய வேண்டி யாங்கு
விரதருகுதவும் வண்மை
பூண்டிடு பரமன் அன்னாள்
புரிந்திடு தவத்தைக்
கண்டான்.

12

275 கண்டு மற்றவளை ஆளக்
கருதியே கயிலை யென்னும்
விண்டிலை இகந்து முந்நூல்
வியன்கிழி தருப்பை யார்த்த
தண்டுகைக் கொண்டு வேதத்

தலைநெறி ஒழுக்கம் பூண்ட
முண்டவே தியனில் தோன்றி
முக்கண்ளம் பெருமான் 13
வந்தான்.

276 தொக்குலாஞ் சூலத் தன்னல்
தொல்புவி உய்ய வேதச்
செக்கர்நூ புரத்தாள் பின்னுஞ்
சேப்புற மண்மேற் போந்து
தக்கமா புரத்தின் நண்ணிச்
சங்கரி யென்னுந் தொல்பேர்
மைக்கணாள் நோற்குந்
தெய்வ மல்லல்மா ளிகையிற்
புக்கான். 14

277 அன்னைநோற் கின்ற
கோட்டத் தணுகியே
அளப்பில் மாதர்
முன்னுறு காவல் போற்றும்
முதற்பெருங் கடையிற் சாரக்

கன்னியர் எவரும் வந்து
கழலிணை பணித லோடும்
என்னிலை தலைவிக் கம்ம
இயம்புகென் றிசைத்து
நின்றான்.

15

278 நின்றலுங் கடைகாக் கின்ற
நோழை மகளிர் சில்லோர்
பொற்றொடி உமைபால்
எய்திப் பொன்னடி வணங்கி
ஈண்டோர்
நற்றவ மறையோன் நிற்பால்
நண்ணுவான் விடுத்தான்
என்ன
மற்றவன் தன்னை முன்கூய்
வல்லைநீர் தம்மின் என்றான்.
(9. கற்றாவின் ஏறு - எருது.
(கன்று+ஆ = கற்றா -
கன்றையுடைய பசு).

11. முதுகுரவர் - தாய்
தந்தையர். சிலதியர் -
தோழியர். நனி - மிகுதி.
13. விண்டு - மலை. கிழி -
கோவணம். வேதத்தலை
நெறி யொழுக்கம் -
பிரமசரியம். 15. கோட்டம் -
தவச்சாலை. என்நிலை -
எனது வருகை.)

16

279 தம்மினீர் என்ற லோடுந்
தாழ்ந்தனர் விடைபெற் றேகி
அம்மினேர் கின்ற நாப்பண்
அரிவையர் கடைமுன் னேகி
வம்மினோ அடிகள்
எம்மோய் வரவருள்
புரிந்தாள் என்னச்
செம்மலும் விரைவிற் சென்று
தேவிதன் னிருக்கை

280 தேவர்கள் தேவன் அங்கோர்
சீர்கெழு மறையோன்
போலாய்
மேவிய காலை அம்மை
விரைந்தெதிர் ஏகி மற்றென்
காவலர் தம்பால் அன்பர்
இவரெனக் கருதி அன்னான்
பூவடி வணங்கி வேண்டும்
பூசனை புரிந்து நின்றாள்.

281 நேயமொ டருச்சித் தேத்தி
நின்றவள் தன்னை நீல
ஞாயிறு நிகர்த்த மேனி
நகைமதி முகத்தாய்
ஈண்டியாம்
ஏயின தொன்றை வெ·கி
விரைந்தருள் புரிதி என்னின்
ஆயது புகல்வம் என்ன

அம்மையிங் கிதனைச்
சொல்வாள்.

19

282 எனக்கிசை கின்ற தொன்றை
இசைத்தியே என்னின்
இன்னே
நினக்கது கூடும் இங்ஙன்
நினைத்ததென் மொழிதி
என்ன
உனைக்கடி மணத்தின் எண்த
உற்றனன் அதுவே நீஎன்
தனக்கருள் புரியு மாறு
தடுத்தெதிர் மொழியல்
என்றான்.

20

283 வேறு

அத்தன் ஈதுரைத் தலோடும்
அம்மை அங்கை யாற்செவி
பொத்தி வெய்தெனக் கனன்று

புந்தி நொந்து யிர்த்துநீ
இத்தி றம்புகன்ற தென்னை
என்னை யாளு கின்தோர்
நித்தன் வந்துவதுவை செய்ய 21
நீள்த வஞ்செய் தேனியான்.

284 என்ன லோடும் இனையன்
என்றி யாருமென்றும்
இறையுமே
முன்னொ ணாதுநின்ற ஆதி
முதல்வன் நின்னை
வதுவையால்
மன்னு கின்றதரிது போலும்
மாத வங்கள் ஆற்றியே
கன்னி நீவருந்தல் என்று கழற
மாது புகலுவாள். 22

285 பரம னேவிரும்பி வந்து
பாரின் மாம ணஞ்செய
அரிய மாதவங்கள் செய்வல்

அன்ன தற்கு முன்னவன்
வருகி லாதுதவிர்வன்
என்னின் வலிதின் ஆவிநீப்
பன்யான்

சரதம் ஈது பித்தனோ சழக்கு 23
ரைத்தி ருத்திநீ.

286 போதி போதிஎன் றுதானொர்
புடையின் ஏக உவகையாய்
மாது நின்தன் அன்பு முள்ள
வன்மை தானும் நன்றெனா
ஆதி தேவன்ஏ னையோர்கள்
அறிவு றாத வகையவள்
காதல் நீடு தனதுதொல்
கவின்கொள் மேனி
காட்டினான்.

24

287 ஆதி தன்தொல் உருவுகாட்ட
அமலை கண்டு மெய்ப்பனித்
தேதி லாரெ னாநினைக்

திகழ்ந்த னள்ள னாவவன்
பாத பங்க யங்களிற் பணிந்து
போற்றி செய்தியான்
பேதை யேனு ணர்ந்திலேன்
பிரான்ம றைந்து வந்ததே.

(17. அம் மின்

நேர்கின்றநாப்பண் - அழகிய
மின்னலை யொத்த
இடையினராகிய.

எம்மோய் - எமது அன்னை.

செம்மல் - இறைவனாகிய
பிரமசாரி.

20. கடிமணம் - விவாகம்.

23. சழக்குஉரைத்து -

குற்றமான மொழிகளைக்
கூறி.

25. அமலை - அம்பிகை;

தாட்சாயணி. ஏதிலார் -

அயலார். பிரான் - தேவரீர்.) 25

288 உன்ன ருட்கண் எய்துமேல்
உணாட்ச்சி யெய்தி
நிற்பன்யான்
பின்னொர் பெற்றி
இல்லையாற் பிழைத்த துண்டு
தணிதிநீ
எனது நற்றவத் திதன்னை
இனிதின் எந்தை கண்ணுறீஇ
நின்னி யற்கைநன் றுநன்று
நீது ளங்கல் என்றனன்.

26

289 என்ற நாதனைப்பினும்
இறைஞ்சி யெம்பி ராட்டிபால்
நின்ற மாதரைத் தனாது
நேத்தி ரத்தின் நோக்கலாள்
ஒன்றும் உன்னல் செய்திலாள்
உலப்பில் எந்தை தொல்புகழ்
நன்று போற்றெடுத் துநிற்ப

நாட்டம் நீரு குத்தரோ.

27

290 கண்டு பாங்க ராயமாதர்
கன்னி எம்மை நோக்கலாள்
மண்டு காதல் அந்தணாளன்
மாயம் வல்ல னேகொலோ
பண்டு நேர்ந்துளா ரையுற்ற
பான்மை போலும் மேலியாம்
உண்டு தேரு மாறதென்
றுளத்தில் ஐயம் எய்தினார். 28

291 சிலதி யர்க்குள்
விரைவிரைந்து சிலவர்
சென்று தக்கனென்
றுலகு ரைக்கும்
ஒருவன்வைகும் உறையுள்
நண்ணி உன்மகள்
நிலைமை ஈது கேளெனா
நிகழ்ந்த யாவும்
முறையினால்

வலிது கூற மற்றவன் மனத்தி 29
லோர்தல் உற்றனன்.

292 போத நீடு புந்தியால் புலப்ப
டத்தெ ரிந்துழி

ஆதி யந்த மின்றிநின்ற

அண்ணல் வந்த தாகலும்

கூதி லாம கிழ்ச்சிபெற்

றெழுந்து துள்ளி யான்பெறு

மாதை அங்கவற் களிப்பன்

வதுவை ஆற்றி என்றனன்.

(26. பிழைத்தது - குற்றம்

செய்தது. துளங்கல் -

நடுங்காதே.

27. உன்னல் - நினைத்தல்.

30. போத நீடு புந்தியால் -

ஞான திருஷ்டியினால்.)

30

ஆகத் திருவிருத்தம் - 292

8. திருமணப் படலம் (293- 347)

293 தொல்லையில் வதுவையந்
தொழிந் டாத்திட
ஒல்லுவ தெற்றையென்
றுளங்கொண் டாய்வுழி
நல்லன யாவும்அந் நாளில்
நண்ணலும்

எல்லையில் உவகைமிக்
கேம்பல் எய்தினான்.

1

294 அண்ணலுக் கிப்பகல்
அணங்கை ஈவனென்
றுண்ணிகழ் ஆர்வமோ
டுளத்தில் தூக்கியே
விண்ணவர் யாவரும்
விரைந்து செல்லிய
துண்ணென ஒற்றைத் தூண்டி
னானரோ.

2

295 தன்னகர் அணிபெறச்
சமைப்பித் தாங்கதன்
பின்னூற முன்னினும்
பெரிதும் ஏர்தக
மன்னூறு கோயிலை
வதுவைக் கேற்றிடப்
பொன்னகர் நாணூறப்
புனைவித் தாரோ.

(1. தொல்லை - பழமை:
வேதமுறை. ஏம்பல் -
இறுமாப்பு.)

3

296 கடிவினை புரிதரக் காசின்
றாக்கிய
படியறு திருநகர் பைய
நீங்கியே
கொடியுறழ் மெல்லிடைக்
குமரி பால்வரும்
அடிகளை அணுகினன்

அடிகள் போற்றியே. 4

297 அணுகினன் அண்ணல்நீ
அணைந்து மற்றிவள்
மணநய வேட்கையால் மாது
நோற்றனள்
நணுகுதி அடியனேன்
நகரின் பாலெனா
நுணுகிய கேள்வியான்
நுவன்று வேண்டவே. 5

298 இறையவன் நன்றென
எழுந்து சென்றொராய்
நறைமலர் செறிகுழல்
நங்கை யாயொடு
மறல்கெழு மனத்தினான்
மனையுற் றானரோ
அறைதரு நூபுரத் தடிகள்
சேப்பவே.

6

299 பூந்திரு நிலவிய பொருவில்
கோயின்முன்
காந்தியொ டேகலுங்
கடவுள் முன்னரே
வாய்ந்ததொ ரெண்வகை
மங்க லங்களும்
ஏந்தினர் ஏந்திழை மார்கள் 7
எய்தினார்.

300 தையலர் மங்கலத் தன்மை
நோக்கியே
வையகம் உதவிய மங்கை
தன்னுடன்
ஐயனும் உறையுளின்
அடைந்து தானொரு
செய்யபொற் பீடமேற்
சிறப்பின் வைகினான். 8

301 அன்னது காலையில் ஆற்று
நோன்புடைக்

கன்னியை மறைக்கொடி
கண்டு புல்லியே
தன்னுறு மந்திரந் தந்து
மற்றவள்
பின்னலை மென்மெலப்
பிணிப்பு நீக்கினாள். 9

302 சிற்பரை ஓதியின் செறிவை
ஆய்ந்தபின்
பொற்புறு நானநெய் பூசிப்
பூந்துவர்
நற்பொடி தீற்றியே
நவையில் கங்கைநீர்
பற்பல குடங்கரின் பாலுய்த்
தாட்டினாள். 10

303 ஆட்டினள் மஞ்சனம்
அணிய பூந்தொடை
கூட்டினள் பொற்கலை
சூழ்ந்து பல்கலன்

பூட்டினள் எம்பிரான்
புடையில் உய்த்தனள்
ஈட்டுறும் உயிர்த்தொகை
ஈன்ற ஆய்தனை.

(4. கடிவினை - திருமணம்.
பைய - மெல்ல. 6. மறல் -
மயக்கம்.

7. எண்வகை மங்கலம் -
அட்ட மங்கலப்

பொருள்கள். 9. பின்னல் -
கூந்தல்.

10. சிற்பரை - ஞான
வடிவினள்; அம்பிகை.

நானம் - புனுகு. பூந்துவர்
நற்பொடி -

அழகிய நெல்லி முதலிய
வாசனைப் பொடிகள்.

குடங்கர் - குடம்.)

304 மணவணி முற்றுறு மாது
போந்துதன்
கணவன தொருபுடை கலந்த
காலையில்
பணைமுத லாகிய பல்லி
யங்களும்
இணையற இயம்பின
ரியாரும் ஏத்தவே.

12

305 தூதுவர் உரைகொளீஇத்
துண்ணென் றேகியே
மாதவன் முதலிய வானு
ளோரெலாம்
போதினை வளைதரு
பொறிவண் டாமென
ஆதியை அடைந்தனர்
அடிப ணிந்துளார்.

13

306 வீழ்குறும் இழுதெனும்

வெய்ய நோன்குரல்
காழ்கிளர் திவவுடைக்
கடிகொள் யாழினை
ஊழ்கிளர் கின்னரர் உவணர்
ஏந்துபு
கேழ்கிளர் மங்கல கீதம்
பாடினார்.

14

307 காணுறு பறலைக் காவு
கான்றிடு
தேனுறு விரைமலர் அடிகள்
சிந்துபு
வானவர் மகளிர்கள்
வணங்கி வாழ்த்துரை
ஆனவை புகன்றனர்
அமலை பாங்கரில்.

15

308 எல்லைய தாகலும் இருந்து
தக்கனாங்
கொல்லையின் மறைமொழி

உரைத்துத் தன்மனை
வல்லிபொற் சிரகநீர் மரபின்
வாக்குற
மெல்லென அரனடி விளக்கி
னானரோ.

16

309 விளக்கிய பின்றையில்
விரைகொள் வீழுதற்
கொளப்படு பரிசெலாங்
கொணர்ந்து மற்றவற்
குளப்படு பூசனை உதவி
மாதினை
அளித்திட உன்னினன்
அமரர் போற்றவே.

17

310 சிற்கன வடிவினன் செங்கை
யுள்உமை
நாற்கரம் நல்குபு நன்று
போற்றுதி

நிற்கிவள் தன்னையான்
நேர்ந்த னன்னாப்
பொற்கர கந்தரு புனலொ
டந்தனன்.

18

311 மூர்த்தமங் கதனிடை
முதல்வன் அம்பிகை
சீர்த்திடு மணவணி தெரிந்து
கைதொழுஉ
நீர்த்தொகை கதிரொடு
நிலவு கண்டுழி
ஆர்த்தென வழுத்தினர்
அமரர் யாவரும்.

19

3121 மாடுறு திசைமுகன்
மணஞ்செய் வேள்வியில்
கூடுறு கலப்பைகள்
கொணர்ந்து நூன்முறை
நேடினன் சடங்கெலாம்
நிரப்ப மால்முதல்

ஆடவர் இசைத்தனர்
அமலன் வாய்மையே.

(14. இழுது - நெய்.

நோன்குரல் - வலிய தந்தி.

உவணர் - கருடர்கள்.

17. வீ - மலர். 20.

கலப்பைகள் -

உபகரணங்கள்.

அமலன் வாய்மை -

வேதமொழிகள்.)

20

313 அன்னுழி உருவமும்

அருவும் ஆவியும்

முன்னுறும் உணர்வுமாய்

உலகம் யாவிற்கும்

நன்னயம் புணர்த்தியே

நண்ணு நாயகன்

தன்னுரு ஒளத்தனன்

அருளின் தன்மையால்.

21

314 மறைந்தனன் இருத்தலும்
மகிணன் காண்கிலாள்
அறந்தனை வளர்க்கும்எம்
மன்னை நோற்றுமுன்
பெறும்பெரு நிதியினைப்
பிழைத்து ளோரெனத்
துறந்தனள் உவகையைத்
துளங்கி மாழ்கியே.

22

315 பொருக்கென எழுந்தனள்
பூவின் மீமிசைத்
திருக்கிளர் திருமுதல்
தெரிவை மாதர்கள்
நெருக்குறு சூழல்போய்
நிறங்கொள் தீமுகத்
துருக்கிய பொன்னென
உருகி விம்மினாள்.

23

316 அயிர்த்தனள் கலுழ்ந்தனள்
உணர்வு மாழ்கியே

அயர்த்தனள் புலர்ந்தனள்
அலமந் தங்கமும்
வியர்த்தனள் வெதும்பினள்
விமலன் கோலமே
மயிர்த்தொகை பொடிப்புற
மனங்கொண் டுன்னுவாள். 24

317 புரந்தரன் மாலயன் புலவர்
யாவரும்
நிரந்திடும் அவையிடை
நிறுக்கும் வேள்விவாய்
இருந்தனன் மாயையால்
இறைவன் துண்ணெனக்
கரந்தனன் ஆதலின் கள்வன்
போலுமால். 25

318 எய்தியெற் கொண்டதோர்
இறைவன் தன்னையான்
கைதவ னேயெனக் கருத
லாகுமோ

மெய்தளர் பான்மையின்
வினையி னேன்இவண்
செய்தவஞ் சிறிதெனத்
தேற்றல் இன்றியே.

26

319 வேறு

நன்றென் றுன்னி
உயிர்த்திரங்கும் இறைவி
செய்கை எதிர்நோக்கி
மன்றல் நாறுங் குழல்வேத
வல்லி புல்லி மனந்தளரேல்
உன்றன் கணவன்
பெரும்வாயில் தவமே
இன்னும் உஞ்றுகென
நின்ற திருவும் நாமகளும்
பிறரும் இனைய
நிகழ்த்தினரால்.

27

320 அன்னை வாழி

இதுகேண்மோ அகில

முழுதும் அளித்தனையால்
என்ன பொருளும்
நின்னுருவே யாண்டும்
நீங்கா நின்கணவன்
தன்னை மறைக்கு
மறையுளதோ தவத்தை
அளிப்பான்
நினைந்தனையோ
உன்னல் அரிதாம் நுமதாடல்
முழுதும் யாரே
உணர்கிற்பார்.

28

321 வாக்கின் மனத்தில்
தொடர்வரு நின்மகிணன்
தனையும் உன்றனையும்
நோக்க முற்றோம்
தஞ்சமென நுவறல் செய்ய
வினையாவும்
போக்க லுற்றோம்

தோற்றமுறும் புரையுந்
தீர்ந்தோம் போதமனந்
தேக்க லுற்றோம்
உய்ந்துமியாஞ் செய்யுந்
தவமுஞ் சிறிதன்றே.

(25. புலவர் - தேவர். 26.
கைதவன் - வஞ்சகன். 29. 29
மகிணன் - கணவன்.)

322 என்னா இயம்பி
வாழ்த்தெடுப்ப இறைவி
அவர்க்கண் டினிதருள்செய்
தன்னார் பொய்தல்
ஒருவிப்போய் அருமா
தவமே புரிவாளாய்
முன்னா முன்னைக்
கடிமாடம் முயன்று
போந்தாள் இவ்வனைத்தும்
நன்னா ரணனே

முதலானோர் நோக்கி
நனிவிம் மிதரானார்.

30

323 எங்குற் றனன்கொல்
இறையென்பார் இ·தோர்
மாயம் எனவுரைப்பார்
மங்கைக் கொளித்த
தென்னென்பார் வாரி
காண்டு மேலென்பார்
அங்கித் தகைய
பலபலசொற் றலமந் தேங்கி
யதிசயித்துக்
கங்குற் போதின் மாகூர்ந்த
கதிர்போன் மாழ்கிக்
கவலுற்றார்.

31

324 நோக்குற் றனைய
பான்மைதனை நொய்தில்
தக்கன் நனிகனன்று
தீக்கட் கறங்க

வெய்துயிர்த்துச் செம்பொற்
கடகக் கைபுடைத்து
மூக்கிற் கரந்தொட்
டகம்புழுங்க முறுவல்
செய்து முடிதுளக்கி
ஆக்கத் தொடியாம்
புரிவதுவை ஆற்ற அழகி
தாமென்றான்.

32

325 வரந்தா னுதவும்
பெற்றியினான் மற்றென்
மகடூஉ வயின்வாரா
இரந்தான் அதனை
யான்வினவி இயல்பின்
வதுவை முறைநாடி
நிரந்தார் கின்ற சுரர்காண
நெறியால் நேர்ந்தேன்
நேர்ந்ததற்பின்
கரந்தான் யாரு மாமுற

நவையொன் றென்பாற்
கண்டானோ.

33

326 புனையுந் தொன்மைக்
கடிவினையைப் புன்மை
யாக்கி ஊறுபுணர்த்
தெனையும் பழியின்
மூழ்குவித்தே இறையும்
எண்ணா தொளித்தானே
அனையுந் தாதை யுந்தமரும்
ஆரும் இன்றி
அகன்பொதுவே
மனையென் றாடும்
ஒருபித்தன் மறையோ
னாகில் மயல்போமோ.

34

327 ஆயிற் றீதே அவனியற்கை
அறிந்தேன் இந்நாள்
யானென்று

தீயுற் றெனவே
உளம்வெதும்பித் திருமால்
முதலாந் தேவர்தமைப்
போயுற் றிடுநும்
புரத்தென்று போக விடுத்துப்
புனிதன்செய்
மாயத் தினையே
யுன்னியுன்னி வதிந்தான் 35
செற்றம் பொதிந்தானே.

328 பொன்னார் மேனிக்
கவுரிமுன்னைப் பொலன்மா
ளிகையிற் போந்துலப்பின்
மின்னார் செறிந்த
பண்ணையுடன் மேவி
அங்கண் வீற்றிருந்து
பன்னாள் ஈசன்
தனையெய்தப் பரிந்து
நோற்கப் பண்ணவனோர்

நன்னாள் அதனில்
தாபதன்போல் நடந்தான் 36
அவள்தன் இடந்தானே.

329 நலனேந் தியவெண்
டலைக்கலனும் நறிய களப
நீற்றணியுங்
களனேந் தியகண்
டிகைதொடுத்த கவின்சேர்
வடமுங் கடிப்பினையும்
நிலனேந் தியதா
ளிடைமிழற்றும் நீடு
மறையின் பரியகமும்
வலனேந் தியசூ
லமும்பின்னல் வனப்புங்
காட்டி வந்தனனே. 37

330 வேறு
வந்துமை முற்பட வந்த
வனைக்கண்

டெந்தை பிராற்கினி யாரிவ
ரென்னாச்
சிந்தனை செய்தெதிர்
சென்றுகை கூப்பி
அந்தரி போற்றினள்
அன்புறு நீரால்.

(31. வாரி - வரவுகட்காய
ஏது. கதிர் - சந்திரன். 33.
மகடீஉ - மகள்.

36. பண்ணை - கூட்டம்.
தாபதன் - தவசி.

37.பரியகம் -

பாதகிண்கிணி.)

38

331 பற்றொடு சென்று
பராய்த்தொழும் எல்லைப்
பெற்றம் அதன்மிசை
பெண்ணிட மன்றி
மற்றுள தொல்வடி

வத்தொடு நித்தன்
உற்றனன் அவ்விடை
ஒண்டொடி காண.

39

332 பார்ப்பதி யாகிய பாவை
நுதற்கண்
நாற்புயன் என்வயின்
நண்ணினன் என்னா
ஏற்புறு சிந்தைகொ டின்னல்
இகந்தே
மேற்படும் ஓகையின்
வீற்றின ளானாள்.

40

333 பன்முறை வீழ்ந்து பணிந்து
பராவி
என்முனம் முந்தை
இகந்தனை இன்றிப்
புன்மையை நீக்குதி
போந்தனை கொல்லோ
சின்மய என்றெதிர்

சென்றுரை செய்தாள்.

41

334

அம்முறை செப்பும்

அணங்கு தனைக்கூய்

மைம்மலி கண்டன்

மலர்க்கரம் ஓச்சித்

தெம்முனை சாடுறு சீர்விடை

மேற்கொண்

டிம்மென வேதன்

இடத்தினில் வைத்தான்.

42

335

நீல்விட மேயினன் நேரிழை

யோடும்

பால்விடை ஊர்ந்து

படர்ந்தனன் வெளடீளி

மால்வரை ஏகினன்

மற்றவள் பாங்கர்

வேல்விழி மாதர் விரைந்தது

கண்டார்.

43

336

இக்கென உட்கி இரங்கினர்

ஏகித்
யூக்கன் இருந்திடு சங்கமுன்
ஆகிச்
செக்க ரெனத்திகழ
செஞ்சடை அண்ணல்
புக்கன னால்ஒரு புண்ணிய 44
னேபோல்.

337 கண்டனள் நின்மகள்
கைதவம் ஓராள்
அண்டினள் சேர்தலும்
ஆயவன் வல்லே
பண்டை யுருக்கொடு
பாற்பட அன்னாட்
கொண்டுசெல் வான்இது
கூறுவ தென்றார்.

45

338 பாங்கியர் இன்ன பகர்ந்தன
கேளாத்

தீங்கனல் மீமிசை தீயதோர்
தூநெய்
ஆங்குபெய் தென்ன
அளப்பில செற்றந்
தாங்கி யுயிர்ப்பொடு தக்கன் 46
இருந்தான்.

339 அக்கணம் வானவர்
ஆயினர் எல்லாந்
தொக்கனர் வந்து
தொழுங்கடன் ஆற்றிப்
பக்க தூடு பராவினர் வைகத்
தக்கன் அவர்க்கிவை
சாற்றுதல் உற்றான்.
(39. பராய் - துதித்து.
ஒண்டொடி - தாட்சாயணி.
44. இக்கென விரைவாக.
உட்கி - நடுங்கி. 40. கனல்
மீமிசை -

- அக்கினியின்மேல்.) 47
- 340 என்புகல் வேன்இனி
என்மகள் தன்னை
அன்புற வேட்டருள் ஆல
மிடற்றோன்
மன்புனை யுங்கடி மன்றல்
இயற்று
முன்பு கரந்தனன் முன்னரி
தாகி. 48
- 341 அற்றல தின்றும்
என்ஆடவள் பாங்கில்
கற்றை முடிக்கொள் கபாலி
யெனச்சென்
றுற்றனன் என்முன் உறாமல்
ஒளத்தான்
பற்றி னன்அன் னவளைப்
படர்கின்றான். 49
- 342 அன்னையும் அத்தனும்

ஆர்வமொ டய
மன்னிய கேளிர்
மகிழ்ந்தனர் வாழ்த்தப்
பின்னர் மகட்கொடு
பேர்ந்திலன் ஈன்றோர்
தன்னை மறைத்திது
செய்வது சால்போ.

50

343 இங்கிது போல்வன
யாவர்செய் கிற்பார்
சங்கர னேல்இது தான்செய
லாமோ
நங்கள் குலத்தை
நவைக்கண் உறுத்தான்
அங்கது மன்றியென்
னாணையும் நீத்தான்.

51

344 வேறு
இரந்தனன் சிவனெனும்
ஏதம் எங்கணும்

நிரந்தது மற்றது நிற்க
இவ்விடை
கரந்தனன் என்பதோர்
உரையுங் காசினி
பரந்தது வேறுமோர்
பழியுண் டாயதே.

52

345 பண்டொரு பாவையைப்
பரிந்து மன்றல்வாய்
ஒண்டொடிச் செங்கையின்
உதக மேவுறக்
கொண்டிலன் என்பதுங்
கொள்ளு நீரரைக்
கண்டிலன் என்பதுங் காட்டி
னானரோ.

53

346 என்றிவை பற்பல
இசைத்துச் செய்நலங்
கொன்றிடு சிறுவிதி குழுமித்
தன்புடைத்

துன்றிய சுரர்தமைத்
தொல்லைத் தத்தமூர்
சென்றிட ஏவினன்
செயிர்த்து வைகினான்.

54

347 கறுவுகொள் நெஞ்சொடு
கயவன் அன்றுதொட்
டிறைவனை நினைக்கிலன்
எள்ளும் நீர்மையான்
உறுதலும் சிலபகல் உயங்கி
இச்செயல்
அறிதரும் அயன்முதல்
அமரர் தேர்குவார்.

(51. சங்கரன் - இன்பத்தைச்
செய்பவன்; சிவன். 52.

நிரந்தது - பரவியது.
கரந்தனன் - மறைந்தனன்.
வேறும் ஓர்பழி - இங்கு
உமையைத் திருடிச்

சென்றது.

54. செய்நலம் கொன்றிடு -
செய்ந்நன்றியை மறந்த. 55.

கறுவு - கடுங்கோபம்.

கயவன் -

அறிவில்லாதவன்; தக்கன்.

உயங்கி - வருந்தி.)

55

ஆகத் திருவிருத்தம் - 347

9. தக்கன் கயிலை செல் படலம் (348 - 370)

348 மெய்ம்மா தவத்தால்

திருத்தக்கு விளங்கு தக்கன்

எம்மான் தனைஎண்

ணலன்ஆவி இழப்பன்

வல்லை

அம்மா வியாமும்

அவன்ஏவலை யாற்று
கின்றாம்

நம்மா ருயிர்க்கும் இறுவாய்
நணுகுற்ற போலும்.

1

349 ஆனால் இனித்தக் கனைஎண்
ணலமாயின் அன்னான்
மேனாள் அரனால்
பெறுகின்றதொர் மேன்மை
தன்னால்
மானாத சீற்றங்
கொடுநம்பதம் மாற்றும்
என்னா
வோநாம் இனிச்செய்
பரிசென்றிவை ஓர்ந்து
சொல்வார்.

2

350 ஈசன் கயிலை தனில்தக்கன்
எழுந்து செல்ல
மாசொன்று சிந்தை

கொளத்தேற்றினம் வல்லை
யென்னில்

நேசங் கொடுபோய்

அவற்காணின் நிலைக்கும்
இச்சீர்

நாசம் படலும் ஒழிவாகும் 3
நமக்கும் என்றார்.

351 வேதா முதலோர் இதுதன்னை

விதியின் நாடித்

தீதான தக்கன்றனை

மேவிநின் செய்த வத்தின்

மாதா னவளைச் சிவனொடு

மறத்தி போலாம்

ஏதா முனது நிலைக்கம்ம

இனைய தொன்றே.

4

352 குற்றந் தெரிதல் அ·தேகுண

னென்று கொள்ளில்

சுற்றம் மொருவற்

கெவணுண்டு துறந்து நீங்கிச்
செற்றஞ் செய்கண்ணும்
மகிழ்வுண்டிது சிந்தி யாயேல்
மற்றுன்னை வந்தோர்
வசைசூழ்தரும் வள்ள
லென்றார்.

5

353 முன்னின் றவர்கூ
றியபான்மை முறையின் நாடி
என்னிங் கியான்செய்
கடனென்ன இறைவி
யோடும்
பொன்னஞ் சடையோன்
றனைக்கண்டனை போதி
என்ன
மன்னுங் கயிலை வரையே
கமனம் வலித்தான்.

6

354 கானார் கமலத் தயன்இந்திரன்
காமர் பூத்த

வானாடர் யாரும்
அவணுற்றிடும் வண்ண நல்கி
ஆனாத முன்பிற்
றுணையோரொடகன்று
தக்கன்
போனான் அமலனமர்
வெளடீளியம் பொற்றை
புக்கான்.

7

355 வெளடீளிச் சயிலந்
தனில்எய்தி விமலன் மேய
நள்ளுற்ற செம்பொற்
பெருங்கோயிலை நண்ணி
நந்தி
வள்ளற் குறைவுளெனுங்
கோபுர வாயில் சாரத்
தள்ளற்ற காவல் முறைப்பூதர்
தடுத்தல் செய்தார்.
(2. அன்னான் - அத் தக்கன்.

நம்பதம் - நம்முடைய
பதவிகளை.

4. நின் செய் தவத்தின்
மாதானவள் - உனது பெரிய
தவத்தால் சங்கு வடிவாக
இருந்துவந்த சிவசத்தியாகிய
அம்பிகை. 5. இங்குக்
'குற்றம்பார்க்கில் சுற்றம்
இல்லை'

என்ற முதுமொழி
உன்னற்பாலது. வள்ளல் -
வள்ளலே! 7. பொற்றை -
மலை.)

8

356 கடிக்கொண்ட பூதர்
நிரைதன்னைக் கனன்றி
யான்முன்
கொடுக்கின்ற காதல்
மடமான் தன் தன் கொழுந

னோடும்

அடுக்கின்ற பான்மை

இவணாடி அறிவன் நீவிர்

தடுக்கின்ற தென்கொ

லெனக்கூறினன் தக்கன்

9

என்போன்.

357 அவ்வா சகஞ்சொல்

கொடியோனை அழன்று

நோக்கி

மெய்வாயில் போற்றும்

பெருஞ்சாரதர் மேலை

ஞான்று

மைவாழுங் கண்டன்

றனைஎள்ளினை மற்று நீயீண்

டெவ்வா றணைகின்

றனைசால இழுதை நீராய்.

10

358 முந்துற்ற தொல்லை

எயின்மூன்றுறை மொய்ம்பி

னோர்கள்

நந்துற்ற வையந்

தனைவானை நலிவ ரேனும்

எந்தைக்கு நல்லர்

அவரன்பில் இறையும்

நின்பால்

வந்துற்ற தில்லை

எவனோஇனி வாழ்தி

மன்னோ.

11

359 இறக்கின்ற வேலை

இமையோர்கள்தம் இன்னல்

நீக்கிக்

கறுக்கின்ற நீல மிடற்றெந்தை

கருணை செய்த

சிறக்கின்ற செல்வ

மிசைந்தன்னவன் செய்கை

யாவும்

மறக்கின் றனைநீ

யெவன்செய்குதி மாயை
உற்றாய்.

12

360 ஈசன் தனது மலர்த்தாளை
இறைஞ்சி யாற்ற
நேசங்கொடு போற்றலர்
தம்மொடு நேர்தல் ஒல்லா
பாசந் தனில்வீழ
கொடியோய்உனைப் பார்த்தி
யாங்கள்
பேசும் படியுந் தகவோபவப்
பெற்றி யன்றோ.

13

361 ஆமேனும் இன்னுமொரு
மாற்றமுண் டண்ணல்
முன்னர்
நீமேவி அன்பிற் பணிவா
யெனில் நின்றி அன்றேல்
பூமே லுனது நகரந்தனில்

போதி என்னத்
தீமேல் கிளர்ந்தாலென
ஆற்றவுஞ் சீற்ற முற்றான்.

14

362 பல்லா யிரவர் பெருஞ்சாரதர்

பாது காக்கும்
எல்லார் செழும்பொன்
மணிவாயில் இகந்து செல்ல
வல்லான் நனிநாணினை
உள்ளம் வருந்தி அங்கண்
நில்லாது மீள்வான்
இதுவொன்று நிகழ்த்து
கின்றான்.

15

363 கொன்னாருளு செம்பொற்

கடைகாக்குங் குழாங்கள்
கேண்மின்
எந்நாளும் உங்க
ளிறைதன்னை இறைஞ்ச
லேன்யான்

அன்னா னெனது
மருகோனிதறிந்தி லீரோ
இந்நா ரணனும்
அயனும்மெனக் கேவல்
செய்வார்.

16

364 நின்றா ரெவரு
மெனதொண்டர்கள் நீடு
ஞாலம்
பின்றாது போற்றும்
இறையான்பெயர் தக்கன்
என்பார்
ஒன்றாய உங்கள்
பெரும்பித்தனை ஒல்லை
மேவி
இன்றா மரபிற்
பணிந்தேதொழு தேத்து
கின்றேன்.

(9. கடி - காவல். 10. சாரதர் -

பூதர். இழுதை - அறிவிலி.

15. எல்ஆர் - ஓளI

பொருந்திய. வல்லான் -
மாட்டான்.

17. இறை - தலைவன்.

இன்றா - இல்லாத
தொழுதேத்துகின்றேன் -
பணிந்து துதிப்பேன்
(துதியேன்).)

17

365 நில்லிங் கெனவே

தடைசெய்த நிலைமை

நும்மால்

செல்லும் பரிசோ

மருகோனுஞ் சிறுமி தானுஞ்

சொல்லும் படியல்

லதுசெய்வதென் தொண்ட

ரானீர்

ஒல்லும் படியாற்

றுதல்உங்கட் குறுதி யன்றோ. 18

366 தேற்றாமல் இன்ன
வகைசூழந்த நுந்தேவை
யாரும்
போற்றாமல் வந்து
பணியாமற் புகழ்ந்து
மேன்மை
சாற்றாமல் எள்ளல்
புரிபான்மை சமைப்பன்
என்னா
மேற்றா னிழைத்த
வினையுய்த்திட மீண்டு
போனான்.

19

367 வேறு
மீண்டுதன் பதியை எய்தி
விஈஞ்சனை யாதி யாக
ஈண்பண் ணவரை நோக்கி
என்மகள் ஈசன் தன்பால்

பூண்டபே ரார்வத் தொன்றிப்
புணர்ப்பதொன் றுன்னித்
தங்கண்
மாண்டகு வாயி லோரால்
மற்றெமைத் தடுப்பச்
செய்தார்.

20

368 பின்னரும் பலவுண் டம்மா
பேசுவித் தனவும் அவ்வா
றென்னையென் றுரைப்பன்
அந்தோ எண்ணினும் நாணுக்
கொள்வேன்
அன்னாங் கிசைப்ப னேனும்
ஆவதென அவர்பாற்
போந்தேன்
தன்னைநொந் திடுவ தன்றித்
தாழ்வுண்டோ அனையர்
தம்பால்.

21

369 நன்றுநன் றென்னை எண்ணா

நக்கனை உமையை நீவிர்
இன்றுமுன் னாக வென்றும்
இறைஞ்சியே பரவு கில்லீர்
அன்றியும் மதித்தீர் அல்லீர்
அப்பணி மறுத்தீ ராயின்
மன்றநும் முஃமை இன்னே
மாற்றுவன் வல்லை
யென்றான்.

22

370 கறுத்திவை உரைத்தோன்
தன்னைக் கடவுளர் யாரும்
நோக்கி
வெறுத்தெமை உரைத்தாய்
போலும் மேலுநின் னேவல்
தன்னின்
மறுத்தன வுளவோ இன்றே
மற்றுநின் பணியின் நிற்கும்
செறுத்திடல் என்னாத் தத்தஞ்
சேணகர் சென்று சேர்ந்தார்.

(18. ஒல்லும்படி -

பொருந்துமாறு.

19. தேற்றாமல் -

ஆலோசனை புரியாமல்.

வினை - தீயஊழ்.

20. புணர்ப்பது - தந்திரம்.

மாண்தகு - மாட்சிமை

தங்கிய.

வாயிலோர் -

துவாரபாலகர்கள்.

23. கடவுளர் - பிரமன்

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்.

நிற்றும் - நிற்கின்றோம்.

செருத் திடல் -

கோபங்கொள்ளாதே.)

23

ஆகத் திருவிருத்தம் - 370

10. பிரமயாகப் படலம் (371- 403)

371 இப்படிப் பன்னாள் யாரும்
இவன்தனி ஆணைக் கஞ்சி
அப்பணி இயற்ற லோடும்
அம்புய மலர்மேல் அண்ணல்
முப்புரம் முனிந்த செங்கண்
முதல்வன தருளால் ஆங்கோர்
செப்பரும் வேள்வி யாற்ற
முயன்றனன் சிந்தை
செய்தான்.

1

372 வேண்டிய கலப்பை யாவும்
விதியுளி மரபி னோடு
தேண்டினன் உய்த்துத் தக்கன்
செப்பிய துன்னி யானே
மாண்டிட வரினும் முக்கண்
மதிமுடிப் பரமன் தன்னை
ஈண்டுதந் தவிமுன் ஈவன்
எனக்கிது துணிபா மென்றான். 2

373 இனையன புகன்று சிந்தை

யாப்புறுத் தேவல் போற்றுந்
தனையர்தங் குழுவைக் கூவித்
தண்டுழாய் முகுந்த னாதி
அனைவரும் அவிப்பால்
அழைத்து நீர்தம்மின் என்னாத்
துனையவே தூண்டிப் போதன்
தொல்பெருங் கயிலை
புக்கான்.

3

374 கயிலையின் நடுவ ணுள்ள
கடவுள்மா நகரில் எய்தி
அயிலுறு கணிச்சி நந்தி
அருள்நெறி உய்ப்ப
முன்போய்ப்
பயிலுமன் பொடுநின்
றேத்திப் பணிதலுளு
சிவன்ஈண் டுற்ற
செயலதென் மொழிதி என்னத்
திசைமுகன் உரைப்ப தானான். 4

375 அடியனேன் வேள்வி ஒன்றை
ஆற்றுவல் அரண மூன்றும்
பொடிபட முனிந்த சீற்றப்
புனிதநீ போந்தென செய்கை
முடிவுற அருடி யென்ன
முறுவல்செய் திறைவன்
நந்தம்
வடிவுள நந்தி அங்கண்
வருவன் நீபோதி என்றான். 5

376 போகென விடுத்த லோடும்
பொன்னடி பணிந்து வல்லே
ஏகிய தாதை தக்கன் இருந்துழி
எய்தி யேயான்
பாகநல் வேள்வி ஒன்று
பண்ணுவன் முனிவர்
விண்ணோர்
ஆகிய திறத்த ரோடும்
அணுகுதி ஐய என்றான். 6

377 என்னலும் நன்று முன்போய்
இயற்றுதி மகத்தை யென்னப்
பொன்னவிர் கமலத் தண்ணல்
மனோவதி அதனில் போந்து
செந்நெறி பயக்கும் வேள்விச்
செய்கடன் புஈதல் உற்றான்
அன்னதோர் செய்கை
மாலோன் ஆதியர் எவருந்
தேர்ந்தார்.

7

378 வேறு

அக்க ணந்தனில் மாயவன்
இமையவர்க் கரசன்
மிக்க தேவர்கள் முனிவரர்
யாவரும் விரைந்து
தக்கன் முன்னுற மேவலும்
அவரொடுந் தழுவி
முக்க ணாயகற் கவியினை
விலக்குவான் முயன்றான்.

8

379 ஏற்றம் நீங்குறு தக்கன்அக்
கடவுள ரியாரும்
போற்றி யேதனைச் சூழ்தரத்
தாதைதன் புரத்தில்
ஆற்றும் வேள்வியில்
அணைதலும் அயன்எழுந்
தாசி
சாற்றி ஆர்வமொ டிருத்தினன்
பாங்கரோர் தவிசின்.

(1. வேள்வி - யாகம்.
2. கலப்பை - திரவியம்.
தேண்டினன் - தேடி;
முற்றெச்சம். ஈவல் -
அளிப்பேன்.
4. அயில் - கூர்மை. கணிச்சி -
மழுப்படை.
5. நம்தம் - நம்முடைய. நந்தி
- நந்தியம்பெருமான். 7. மகம்

- யாகம்.

மனோவதி - பிரமதேவன்
நகர். 8. அவி - அவிப்பாகம்;
தேவருணவு.

9

9. ஏற்றம் - பெருமிதம்.)

380 காணு லாவுதண் டுளவினான்
அடிகள் கைதொழுதே
ஆன பான்மையி லோர்தவி
சிருத்தினன் அல்லா
ஏனை யோருக்கும் வீற்றுவீற்
றுதவினன் இடையில்
தானொ ராசனத் திருந்தனன்
மறையெலாந் தழங்க.

10

381 வேறு

அங்கண் ஞாலம தளித்தவன்
இவ்வகை அமர்தலும்
அதுபோழ்தின்
நங்கை யாளொரு பங்கினன்

அருளொடு நந்திதே
வனைநோக்கிப்
பங்க யாசனன் வேள்வியிற்
சென்றுநம் பாகமுங்
கொடுவல்லே
இங்கு நீவரு கென்றலும்
வணங்கியே இசைந்தவ
னேகுற்றான்.

11

382 நூற்றுக் கோடிவெங்
கணத்தவர் சூழ்தர
நொய்தின்அக் கிரிநீங்கி
எற்றின் மேல்வரும்
அண்ணலை உள்ளுறுத்
தேர்கொள்பங் கயப்போதில்
தோற்று நான்முகக்
கடவுள்முன் அடைதலுந்
துண்ணெ னவெழுந் தன்பிற்
போற்றி யேதொழு

திருத்தினன் என்பஓர்

பொலன்ம ணித்த விசின்கண்.

12

383 நின்ற பாரிடத் தலைவர்க்கும்

வரன்முறை நிரந்தஆ

சனநேர்ந்து

பின்றை நான்முகன்

வேள்விய தியற்றலும்

பிறங்கெ ரியுற நோக்கி

நன்றி யில்லதோர் தக்கன்அக்

கிரியுறை நக்கனுக் காளாகிச்

சென்ற வன்கொலாம்

இவனென நகைத்தனன்

செயிர்த்திவையுரைக்கின்றான்.

13

384 நார ணன்முத லாகிய கடவுளர்

நளினமா மகளாதிச்

சீர ணங்கினர் மாமுனி

கணத்தவர் செறிகுநர்

உறைகின்ற

ஆரணன்புரி வேள்வியில்
விடநுகர்ந் தாடல்செய் பவன்
ஆளுஞ்

சார தங்களு மோநடு வுறுவது
தக்கதே யிதுவென்றான். 14 14

385 மேவ லாரெயில் முனிந்ததீ
விழியினன் வெளடளிமால்
வரைகாக்குங்
காவ லாளனாம் நந்தியுங்
கணத்தருங் கதுமென
இவண்மேவக்
கூவி னாரெவ ரோளன
உளத்திடைக் குறித்தனன்
தெரிசுற்றான்
தேவர் யாவரும் வெருவுற
அயன்தனைச் செயிர்த்தி
வையுரைக் கின்றான்.

386 ஆதி நான்முகக் கடவுளை
 யாகுநீ அழல்மகம்
 புரிசெய்கை
 பேதை பாகனுக் குரைத்தனை
 அவன்விடப் பெயரும்நந்
 தியைஎன்முன்
 காத லோடுகை தொழுதுநள்
 ளிருத்தினை கடவதோ
 நினக்கீது
 தாதை ஆதலிற் பிழைத்தனை
 அல்லதுன் தலையினைத்
 தடியேனோ.

16

387 இன்னம் ஒன்றியான்
 உரைப்பதுண் டஞ்சைகேள்
 ஈமமே இடனாகத்
 துன்னு பாரிடஞ் சூழ்தரக்
 கழியுடல் சூலமீ மிசையேந்தி
 வன்னி யூடுநின் றாடுவான்

தனக்குநீ மகத்திடை
யவிக்கூற்ற
முன்னை வைகலின்
வழங்கலை இப்பகல்
முதலவன் றனக்கின்றால்.

(10. கான் - வாசனை.

துளவினான் - திருமால்.

12. வெங்கணத்தவர் -
வெவ்விய பூதர்.

13. பாரிரத்தலைவர் -
பூதத்தலைவர். நக்கன் -
சிவன். செயிர்த்து - சீறி.

14. நளினமாமகள் -
திருமகள். ஆரணன் - பிரமன்;
இங்கு தக்கன்,
சிவன் விடம் நுகர்ந்ததையும்,
ஆடல் புரிந்ததையும்
இழிசெயல்

என்று மருண்டு கூறினான்.

15. இங்கு, எவராலும்
வெல்லுதற்கரிய திரிபுரத்தைச்
சிவன் அழித்ததையும்
இழிசெயல் என்று தக்கன்
கருதினான்.

16. பேதைபாகன் -
சிவபெருமான்.

17. அஞ்ஞை அறிவிலியே!
ஈமம் - சுடுகாடு. வன்னி -
அக்கினி.

அவிக்கூற்றம் -
அவிப்பாகம்; இங்குச்
சிவபரத்துவத்தைத் தக்கன்
இகழ்ந்துரைத்தான்.)

17

388 அத்தி வெம்பணி தலைக்கலன்
தாங்கியே அடலைமேற்
கொண்டுற்ற

பித்தன் வேள்வியில்
 அவிக்கொளற் குரியனோ
 பெயர்ந்தஇப் பகல்காறும்
 எத்தி றத்தரும் மறையொழுக்
 கெனநினைந் தியாவதும்
 ஓராமல்
 சுத்த நீடவி யளித்தனர்
 அன்னதே தொன்மையாக்
 கொளற் பாற்றோ.

18

389 மற்றை வானவர் தமக்கெலா
 நல்குதி மாலையே முதலாக
 இற்றை நாண்முதற்
 கொள்ளுதி இவற்குமுன்
 ஈகுதி யவிதன்னைக்
 கற்றை வார்சடை
 யுடையதோர் கண்ணுதற்
 கடவுளே பரம்என்றே
 சொற்ற மாமறைச் சுருதிகள்

விலக்குதி துணிவுனக்
கிதுவென்றான்.

19

390 என்ற வாசகங் கேட்டலும்
நந்திதன் இருகரஞ்
செவிபொத்தி
ஒன்று கொள்கையின் ஆதிநா
மந்தனை உளத்திடை
நனிஉன்னி
இன்றி வன்சொலுங் கேட்ப
உய்த் தனைகொலாம் எம்பிரா
னெனைஎன்னாத்
துன்று பையுளின் மூழ்குறா
ஆயிடைத் துண்ணென
வெகுளுற்றான்.

20

391 பண்டு மூவெயில் அழலெழ
நகைத்திடு பரம்பரன்
அருள்நீரால்

தண்ட நாயகஞ் செய்திடு
சிலாதனார் தனிமகன்
முனிவெய்தக்
கண்ட வானவர் யாவரும்
உட்கினர் கனலும்உட் கவ
லுற்றான்
அண்டம் யாவையும் நடுநடுக்
குற்றன அசைந்தன
உயிர்யாவும்.

21

392 ஏற்றின் மேயநம் அண்ணறன்
சீர்த்தியில் இறையுமே
குறிக்கொள்ளா
தாற்ற லோடவி விலக்கிய
தக்கனுக் கஞ்சினம்
இசைந்தோமால்
மாற்றம் ஒன்றும்
இங்குரைத்திடல் தகாதென
மற்றது பொருதந்தோ

சீற்ற முற்றனன் நந்தியென்
றுட்கினர் திசைமுக
னொடுமாலோன்.

22

393 ஈது வேலையில் நந்திஅத்
தக்கனை எரிவிழித்
தெதிர்நோக்கி
மாது பாகனை இகழ்ந்தனை
ஈண்டுநின் வாய்துளைத்
திடுவேனால்
ஆதி தன்னருள் அன்றென
விடுத்தனன் ஆதலின்
உய்ந்தாய்நீ
தீது மற்றினி உரைத்தியேல்
வல்லைநின் சிரந்துணிக்
குவள்ளன்றான்.

23

394 இவைய யன்மகன் உள்ளமுந்
துண்ணென இசைத்துமா

கந்தன்னில்
அவிய தெம்பிராற் கிலதென
விலக்கினை அதற்கிறை
யவன்அன்றேல்
புவன மீதுமற் றெவருளார்
அரிதனைப் பொருளெனக்
கொண்டாய்நீ
சிவனை யன்றியே
வேள்விசெய் கின்றவர்
சிரம்அறக் கடிதென்றான்.

24

395 வேறு

இன்னதொர் சாபம தியம்பி
ஆங்கதன்
பின்னரும் இசைத்தனன்
பிறைமு டிப்பிரான்
தன்னியல் மதிக்கிலாத் தக்க
நிற்கிவண்
மன்னிய திருவெலாம்

வல்லை தீர்க்கவே.

(18. அத்தி - என்பு.

வெம்பணி - பாம்பு.

19. தக்கன் காலத்திற்குமுன்
திருமாலை முதல்வன் என்று
கூறுவார்

ஒருவரும் இலர் என்பது
இங்கு அறியத்தக்கது.

21. சிலாதனார் -

நந்தியம்பெருமானின்
தந்தையார். உட்கினாட -
நடுங்கினார்.

22. திசைமுகனொடு, ஓடு;
எண் ஓடு.

24. அரிதனை - திருமாலை.

பொருள் என - பரம்பொருள்
என்று.

என்றான் - என்று

சாபமிட்டான்.)

396 ஏறுடை அண்ணலை
இறைஞ்சல் இன்றியே
மாறுகொ டிகழ்தரு
வாய்கொள் புன்றலை
ஈறுற உன்றனக் கெவருங்
காண்டக
வேறொரு சிறுசிரம்
விரைவின் மேவவே.

26

397 ஈரமில் புன்மனத் திழுதை
மற்றுனைச்
சாருறு கடவுளர் தாமும்
ஓர்பகல்
ஆருயிர் மாண்டெழீஇ
அளப்பி லாவுகஞ்
சூரெனும் அவுணனால்
துயரின் மூழ்கவே.

27

398 என்றுமற் றினையதும்

இயம்பி ஏர்புறீஇத்
துன்றிருங் கணநிரை சூழ
வெளடீளியங்
குன்றிடை இறைக்கிது கூறிக்
கீழ்த்திசை
முன்றிரு வாயிலன்
முறையின் மேவினான்.

28

399 முன்னுற நந்தியம் முளரி
மேலவன்
மன்னுறு கடிநகர் மகத்தை
நீங்கலும்
அன்னதொ ரவையிடை
அமரர் யாவரும்
என்னிது விளைந்ததென்
றிரங்கி ஏங்கினர்.

29

400 நந்தியெம் மடிகள்முன்
நவின்ற மெய்யுரை

சிந்தைசெய் தேங்கினன்
சிரம்ப னிப்புற
மைந்தன துரையையும்
மறுத்தற் கஞ்சினான்
வெந்துயர் உழந்தனன்
விரிஞ்சன் என்பவன்.

30

401 முடித்திட உன்னியே முயலும்
வேள்வியை
1நடத்திட அஞ்சினன் நவின்று
செய்கடன்
விடுத்தனன் அன்னதை
விமலற் கின்னவி
தடுத்தவன் கண்டரோ யாதுஞ்
சாற்றலன்.

(பா-ம் - 1 நடத்திய)

31

402 கறுவுகொள் பெற்றியான்
கவற்சி கொண்டுளான்
வறியதோர் உவகையான்

மனத்தில் அச்சமுஞ்
சிறிதுகொள் பான்மையான்
தேவ ரோடெழக்
குறுகினன் தன்னகர்க் கோயில்
மேயினான்.

32

403 அலர்ந்திடு பங்கயத் தண்ணல்

தன்மகங்
குலைந்திட ஆயிடைக்
குழீஇய தேவர்கள்
சலந்தனில் நந்திசெய் சாபஞ்
சிந்தியாப்
புலர்ந்தனர் தத்தம புரத்துப்
போயினார்.

(27. ஈரம் - இரக்கம். இழுதை
- அறிவிலியே.

32. வறியதோர் உவகையான்
- மகிழ்ச்சியற்ற தக்கன்.

33. சலம் - கோபம்.

புலர்ந்தனர் - வருந்தி;
முற்றெச்சம்.)

33

ஆகத் திருவிருத்தம் - 403

This file was last updated on 7
August 2008.

Feel free to send corrections to the
webmaster.